

Első éjszaka

avagy

utolsó

Mit tett Umáma Átikával?

Avagy

a szerelem megszállott rabjának története

**A darab szövegéhez felhasználtam
Prileszky Csilla csodálatos *Ezeregyéjszaka*-fordítását.**

(Az Ezeregyéjszaka meséi I-VII., Atlantisz Könyvkiadó, Budapest, 2000)
(A versek műfordítását Tótfalusi István készítette.)

ÖRKÉNY ISTVÁN SZÍNHÁZ 2005

Sherezád	Kerekes Éva
A Király	Debreczeny Csaba
Átika	Járó Zsuzsa
Fátima	Bíró Kriszta
Vénasszony	Pogány Judit
A király bátyja	Fazekas István
Umáma	Czukur Balázs
Méhész	Honti György
Halász	Derzsi János
Ghúl	Csujá Imre
Alkusz	Dömötör András
Borbély	Széles László
Babárus	Honti György
Őr	Dömötör András
Szemetes	Derzsi János
Tevehajcsár	Fazekas István
Vízholdó	Csujá Imre

díszlettervező	Khell Zsolt
jelmeztervező	Zeke Edit
zene	Kiss Ferenc
ügyelő	Berta Tamás
súgó	Kanizsai Zita
asszisztens	Érdi Ariadne
rendező	Novák Eszter

ELSŐ RÉSZ

1.

Hatalmas ágy.

Sehrezád Alszol, idő királya?

Csönd.

A király Te miért nem alszol?

Sehrezád Hallgatom a világ szívdobbanásait.

A király Én meg ahogy szuszogsz.

Csönd.

Sehrezád Idő királya...

A király Mi van?

Sehrezád Kérdezhetek valamit?

A király Minek az?
Jól van, kérdezz valamit...

Csönd.

Mit akartál kérdezni?

Sehrezád Semmi.

A király Kérdezz bátran!

Sehrezád De nem haragszol meg?

A király Nem.

Sehrezád Esküdj Allahra, aki állandó és nem változik!

A király Esküszöm, hogy kedvem állandó és nem változik.

Sehrezád A tegnapi lány, az milyen volt?

A király Mi közöd hozzá? Most meg mit virnyákolsz?

Sehrezád Nem is emlékszel rá.

A király Dehogynem! Az arca olyan volt, mint a telihold.

Sehrezád Szép volt?

A király Tündökletes. Elbűvölő volt, remekbe szabott. Sudár
termetű, szökkenő keblű, maga a tökély, a harmónia, mit
akarsz még tudni?

Sehrezád A szeme?

A király Hasonlatos a vadtehen szeméhez. A szemöldöke, mint az
újhold íve.

Sehrezád A szája?

A király A szája: Salamon pecsétje. Ajka, mint a korall, fogai
igazgyöngyök, olyan volt ő, amilyennek a költő festi:
 Kacagva csodáltam ékes tomporát -

Sehrezád Mi volt a neve?

A király Tudja az ördög.

Sehrezád És a tegnapelőtti?

A király Fekete volt és gömbölyű. Elmondjam? Fessem le neked a
költő ecsetjével? Az arca olyan volt -

Sehrezád - mint a telihold?

A király Ismerted?

Sehrezád Folytasd, idő királya!

A király Allahra, le nem írhatom tenéked, mert leírására képtelen a szó, de megkísérlem: haja oly sötét volt, mint a számkivetés, orcája oly tündöklő volt, mint az egyesülés napjának fénye.

Sehrezád Tovább!

A király Orra olyan volt...

Sehrezád Milyen?

A király Mint a szablya!

Sehrezád Tovább!

A király Nyála édesebb, mint a nektár. A keble olyan volt... teremtője, formálója legyen áldva érte, olyan volt a melle! És hasának pici, lány hurkái úgy redőzödtek, mint a fátyol. Dereának karcsúsága elképzelhetetlen volt hátsófele súlyos halmai felett, és ezt a pompás segget két csodás comb tartotta, satöbbi, satöbbi.
Hozzám lépett, magamhoz szorítottam, csókolt, én csókoltam, csípőjéhez nyúltam, együtt estünk a földre, megoldottam nadrágját, enyelgésbe fogtunk, ölelkeztünk, játszadoztunk, gyöngéd szavakat váltottunk, lábainkat összefontuk, keringtünk a szent ház körül, zeget-zúgot felkutattunk, mígnem elernyedtek tagjai, elhanyatlott, ájulásba hullott.
Az az éjszaka szívet gyönyörködtető volt, miként a költő mondja:
A legüdvösebb örömnnek azt tekintem én,
fültől bokáig a testét bebolyongtam én.
Összefonódva aludtunk reggelig. Reggel fogtam ezt a handzsárt, és elvágтам a nyakát. Mit akarsz még tudni?

Sehrezád És a tegnapelőtt-előtti lány? Arra is emlékszel?

A király Hogyne! Mindegyikre emlékszem, aranyom, csak a nevüket ne kérdezd. Mindegyikre emlékszem, mindegyik arca olyan volt, mint a telihold, és mindegyiket tisztának találtam, kifúratlan gyöngyszemnek találtam, kancának, melyet még nem lovagoltak.

Sehrezád És én?

A király Te?

Sehrezád Milyennek találtál? Milyen vagyok én?

A király Nincs párod szépségben, gyönyörűségben, tündöklő tökélyben.

Sehrezád Részletesen!

A király Lány a beszéded, a termeted olyan, mint a bazsalikomág, a fogad: százsorszép szirma. A hajad...

Sehrezád Milyen?

A király Most nem jut eszembe... Az arcod, mint az üde alma, ajkad mézes, a kebled két pomagránát, minden tagod ruganyos, a tested jól formázott, a homlokod tiszta, szemöldököd íve összeér - *(öleli)*

Sehrezád Folytasd! Várj. Hagyjál. Beszélj rólam!

A király Ha beszél, ajkáról friss gyöngyfüzért perget, finom értelme lenyűgözi a lelket, ha mosolyog, a Hold csillan ki ajkai közül, ha rád néz, kardok cikáznak szemhéja mögül, benne ölt testet minden ígézet, a kóborlók hozzátérnek -

Sehrezád Most kiről beszélsz?

A király Erről itt... Vajnál puhább sötétbíbor ajka, melle dombok-lankák, csípője hullámzik, mint a kristálytenger vagy mint a tündöklő hegyek - mi van, mi bajod?

Sehrezád Eszembe jutott valami.

A király Mindig gondolkozol, töröd a fejed!

Sehrezád Megláttam ott a handzsárt...

A király Ne gondolj arra! Messze még a reggel.

Sehrezád Nem sajnálod, ó, idő királya?

A király Mit?

Sehrezád Azt a sok lányt, akinek a nyakát levágtad.

A király Ó, Sehrezád, ha le nem vágtam volna, soha nem találkozom veled!

Sehrezád És milyen lesz a holnapi lány? Az arca, mint a telihold, a keble mint a pomagránát -

A király Hallgass! Te is csak nyafogni tudsz?

Sehrezád Megesküdtél, nem haragszol.

A király Nem haragszom, hallgass.

Csend.

Tessék. Elrontottad ezt az éjszakát.
A nyelvedet kell kivágjam?

Sehrezád Csókolj meg, idő királya.

Csend.

Kérdezhetek valamit?

A király Kérdezz! Kérdezz!

Sehrezád De esküdj meg, hogy nem haragszol...

A király Allahra!

Sehrezád Mért akarsz megölni?

A király Allahra, nem akarlak!

Sehrezád De levágod a fejem?

A király Persze, hogy le.

Sehrezád Mért vágod le?

A király Úgy kell lennie.

Sehrezád Miért?

A király Ó, Sehrezád, te is megérted, és helyeselni fogod, ha meghallgatod a történetemet!

Sehrezád Hallgatlak, idő királya.

A király De nem vagy álmos? Nem akarsz aludni?

Csönd.

Nos, tudd meg, hogy van egy bátyám, a perzsa Szamarkand királya. Zavartalan békességben éltünk, ő ott, én itt, mígnem egyszer - én, hülye! - elküldtem hozzá vezíremet. Aztán fölékesíttem a várost, elébük siettem, és módfelett örvendeztem testvérem látásán. De ő keserűen fogadott, teste sorvadozott, arca, mint a viasz - azt hittem, sajnálja, hogy meg kellett válnia királyságától, és el kellett jönnie énhozzám. Haragomat azonban elfojtottam, és csak azon voltam, hogy mivel tudnám szívét megvidámítani.

Egyszer így szóltam hozzá:

„Szeretném, ha eljőnnél vadászni!”

Bátyám ült a sarokban, nem szólt, hiába unszoltam, végül azt mondta:

„Ó, öcsém, Allah verje meg azt a konok fejedet! Hagyj nekem békét, és eredj vadászni egymagad!”

Amikor este hazajöttem, föltűnt, hogy bátyámnak visszatért a színe, arca megpirosodott, habzsolva eszik, és egy buja kaszídát énekel. Így szóltam hozzá -

2.

A báty *(énekel)*
... Mondtam: „Kegyelmezz te nékem,
mert nincs hasonló kínomhoz,
úgy áthévít szenvedélyem!”
Szólt ő: „Ha így megszeretted,
vesztemre ha törsz merészen,
én keveset kérek érte,
amid csak van, mind egészen:

- (A báty) ékes ruhákat akarok,
selyem, bársony kelme légyen,
és egynegyed mérő mósusz
szerelmes éjért a bérem,
adj gyöngyöt és karneolt is,
a legszebbet add te nékem,
adj ezüstöt és aranyat,
színtiszta kell, keverék nem!”
Én a cuccot elhozattam,
hisz majd legyűrt szenvedélyem,
és a drága lányka testét
átvettem egy holdas éjen.
Ha korholás ér miatta,
a válaszom szól ekképpen:
„Ó, férfiak, haja olyan -
- A király Ó, bátyám, azelőtt viaszszínűnek láttalak, és most visszatért a színed, a szemed csillogása – mondd el, mi történt!
- A báty Ó, öcsém, ami a rosszkedvemet illeti, arról szívesen beszélek - de hogy mitől jött vissza jókedvem, arról ne faggatózz!
- A király Jól van, édes bátyám. Mi okozta hát a rosszkedved?
- A báty Tudd meg, hogy mikor elküldted hozzám vezíredet, nagyon megörültem, hogy Allah megadja nekem látásodat, bár szívem sajgott, hogy el kell hagynom országomat és kedves, szép, hűséges feleségemet. Nyomban útra készülődtem, elbúcsúztam asszonyomtól, ő a nyakamba borult, felsikoltott, majd ájultan hanyatlott el -
- A király Ó, a derék asszony!
- A báty Ne szólj közbe.
- A király Jó, jó.
- A báty Na. Szóval elindultam. Kívül jártam már a városon, amikor eszembe jutott, hogy a drágagyöngyöt - amivel meg akartalak ajándékozni - a palotában felejtettem. Visszafordulok, belépek a szobába, hát ott látom az én drága feleségemet...

A király Hol?

A báty Az ágyban. Egy fekete rabszolgát ölelt.

A király Ne mondd!

A báty Mulatságos? Mit vigyorogsz?

A király Fogd be a szád, folytasd!

A báty Ott álltam! Szemem előtt elfeketült a világ, így gondolkoztam: „Ha ez megtörténik, mikor még ki se tettem a lábamat, vajon mire vetemedik még ez az átkozott cemende?” Kivontam kardomat, és egy csapással kettévágtam őket.

A király Jól tetted!

A báty Aztán eljöttem hozzád, de egyre csak ezen rágódtam. Ez hát az oka színehagyottságomnak és sorvadozásomnak.

A király És mitől jött vissza a színed?

A báty Kértem, hogy ne faggatózzál!

A király Talán hírt kaptál hazulról?

A báty Milyen hírt? Hogy feleségem hűséges és föltámadt?

A király Á, tudom már! Bizonyára beleszerettél egyik rablányomba! Mondd, hogy melyik az, máris a tied!

A báty Pokolba a rablányokkal!

A király Kiről van szó?

A báty Rossz nyomon jársz, édes öcsém...

A király Ugyan... láttam én, hogy a feleségem közül némelyik milyen kedves szemekkel méreget...

A báty Nem kell nekem a te feleséged!

A király Melyik... melyik nem kell?
A báty Egyik se!
A király Mi bajod van neked az én feleségeimmel?
A báty Kértelek, hogy ne faggass, te marha!
A király Most már mindenképpen el kell mondanod!
A báty Pedig nem mondom el!
A király Márpedig elmondod!
A báty Soha!
A király Allahra esküszöm, hogy elmondod!
A báty Én pedig Allahra esküszöm, hogy -
A király Na, nyögd ki szépen!
A báty Eressz!
A király Szétverem a hülye fejed!
A báty Nők miatt?
A király Szóval nők miatt! Milyen nő miatt? Melyik nő miatt? (*veri*)

3.

Sehrezád Nem mondta meg?
A király Dehogynem. Végül kibökte az a pojáca.
Sehrezád Mit mondott?

4.

A báty Ó, öcsém, reggel vadászni hívtál, de én nemet mondtam. Itt ültem és rágódtam egész nap, ebbe a szegletbe. Látod, itt ez a kicsi ablak, ami a belső kertre nyílik. Itt ültem, egyszer csak kinyílt az ajtó, és kilejtett a kertbe húsz nő, a húsz feleséged, egyik tündöklőbb, mint a másik, arcuk -

A király Folytasd! Mint a telihold! Folytasd!

A báty Odasétáltak a szökőkúthoz, levették ruháikat -

A király Levetkőztek?

A báty Tiszta anyaszült pucér meztelenre. Akkor az egyik elkiáltotta magát, erre berontott húsz szerecsen, lehányta ruháit, mindegyik derékon kapta egy-egy feleséged, ledöntötte, fogdosta, nyalta, hengergette, amikor elvégezték, cseréltek. Vége-hossza nem volt a nyalakodásnak, édes sikolyoknak, nyögéseknek, egészen addig, míg hazatértél, zsákmánnyal megrakodva.

Én meg így gondolkoztam: „Allahra, az én csapásom enyhébb, mint ez! Bizony, ez húszszor súlyosabb annál, mint ami velem esett!” Nyomban visszatért a jókedvem. Meggyógyultam.

Most mi bajod? Mondtam, hogy ne faggatózz, nem megmondtam?!

(énekel)

Ha korholás ér miatta,
A válaszom szól eképpen:
Ó, férfiak, haja olyan,
mint az éjjel, színe ében,
szemöldöke szablyapenge,
nyíl röppen tekintetében,
kristály villan ajka közzül,
friss harmat a nyála éppen,
s a nyaka, mint antilopnak,
melle halma puha éden,
hasa domború, párnás,
illatszerek fellegében,
s alatta lelsz valamit még,
abban vagyon fő reményem,
kerekded az, finom és dús,

férfiak! S duzzad kevélyen,
királyi trónhoz hasonló,
sorsomat én arra tészem,
párnás, akár teve ajka,
ha közelítesz tettere készen
föléje, fogadtatásod
forró s gyönyörteli léssen,
erős, de ádáz is olykor,
csúfot tehet oly vitézen,
kinek konyul harci kedve,
csókold, és csak ússz a kéjben!
Hé, hé, hova rángatsz!

A király Allahra, testvérem, gyerünk, kapjuk magunkat, keljünk útra
sutba dobva királyságot, hadd lássuk, akad-e rajtunk kívül,
akivel hasonló megesett. Mert ha nem, jobb meghalni,
mintsem élve maradjunk!

A báty Az éj, melyen őt karoltam,
fölülmúlta minden éjem.
Jött a reggel, s lánykám arca
tüzelt, mint a nap az égen,
tagjai hullámoztak,
mint viharzó nád, akképpen,
búcsút vettem ilyen szókkal:
„Mikor lesz még ilyen éjem?”
S ő szólt:
„Ha van még pénzed, és ha tetszik,
gyere máris, bújj be mélyen!”

5.

A király Azonnal elszöktünk a palotából a titkos kapun keresztül,
mentünk éjjel-nappal, rohantunk a tengerparton, egyszer
csak háborog a víz, fekete füstoszlop emelkedik, rémülten
másztunk föl egy fára, elbújtunk a tetejében, hát egy óriási
termetű dzsinn gázol ki a partra, fején egy ládikó, és éppen a
mi fánkhoz tart, leül, kinyitja a ládát, kivesz belőle egy
vasszelencét, kiemel belőle egy lányt, egy karcsú termetű
lányt (szép, mint a telihold), nézi a tenyerén, leteszi, ezt
mondja:
„Ó, szépség úrnője, vakard a fejem, aludnám.”

Azzal hanyatt dőlt, álomba merült.

A lány vakargatta, ásítózott, egyszer csak fölneéz, meglát minket a fán, intett, hogy szálljunk le.

De mozdulni se mertünk.

Erre azt mondta:

„Ha nem jöttök le, fölébresztem...”

Erre aztán reszketve lemásztunk.

„Na, most kezdjétek a munkát, fiúk!”

„Ó, szépség úrnője, mit csináljunk?”

A lány nevetett: „Ó, jaj nektek! Hát nem tanultátok-e a kakas mesterségét? Rajta! Döföljétek meg jó keményen!”

„Hallottad, bátyám, tedd, amit parancsolt.”

„Miért én - mondta -, te vagy a fiatalabb!”

„Mire való ez a huzakodás? - mondta a lány. - Döntsétek el végre, hogy ki kezdi, különben fölébresztem férjecském!”

Így azután a dzsinntól való félelmünkben alaposan meghengergettük. Amikor elvégeztük, a lány elővett egy füzért, amin ötszázhetven gyűrű sorakozott.

„Tudjátok, mik ezek? - kérdezte. - E gyűrűk gazdái mindannyian velem háltak, és most ti is adjátok nekem a gyűrűtöket!” Majd így beszélt: „Ez a dzsinn elragadott engem lakodalmam éjjelén, bezárt ebbe a szelencébe, a szelencét egy ládába tette, lezárta hét lakattal, és a háborgó, tajtékzó tenger mélyébe vetette. Nem tudta ez a nagy ostoba dög, hogy ha egy magunkfajta nő akar valamit, akkor semmi az égvilágon nem foghat ki rajta. Mily szépen mondja a költő, al-kámil versmértékben:

Sose légy nyugodt a nők felől,
hűségüket gyanakodva lesd,
punájuk szeszélye vezérli csak,
hogy morcosak vagy kedvesek.”

Sehrezád

És mily szépen mondja egy másik költő, al-khafif versmértékben:

Jaj neked, mert ha szidsz, erősít csak engem,
nem nagyobb bűnöm, mintsem hogy megszülettem.
Ha szerelmeskedem, magam se teszek mást,
mint amit régesrégtől anyyi nő előttem.

A király

Úgy van!

Bátyámmal módfelett elcsodálkoztunk a lány beszédén, majd így szóltunk:

„Lám, ez egy hatalmas dzsinn, mégis ötszázhetvenkétszer súlyosabb dolog érte, mint ami rajtunk esett.”

Ettől aztán meggyógyult a szívünk, megörvendett lelkünk, visszasiettünk, ki-ki a maga királyságába, én beléptem palotámba, nyakát szegtem mind a húsz feleségemnek, és attól a naptól fogva minden éjjel egy szűzlányt fogadok magamhoz, feltöröm pecsétjét, és egy csodálatos éjszakát töltök vele. Reggel pedig elvágom a nyakát. Azóta boldogan élek, és nem kínoz a gyötrő nyugtalanság. Most már érted, ó, Sehrezád, hogy mért kell levágnom a fejed?

Sehrezád Értem és belenyugszom.

A király És nem reszketsz már? Nem húzódozol?

Sehrezád Ó, nem. Gyönyörrel ékesítsük fel ezt az éjszakát!

Ölelkeznek.

Azonban féltelek, ó, király.

A király Te - engemet? Mitől féltesz *te*?

Sehrezád Hatalmas vagy, mindazonáltal még tapasztalatlan, mit se tudsz a nők csalárdságáról és ármányosságáról. Féltelek, hogy bajba kerülsz, ahogy a jemeni méhész is a vesztébe rohant egy nő miatt.

A király A jemeni méhész?

Sehrezád Ó, igen.

A király Mi történt vele?

Sehrezád Nem tudod?

A király Mondd el azonnal!

Sehrezád Tudd meg, ó, király, hogy Jemenben élt egy méhész. A feleségét Fátimának hívták, de a Szarzsák becenevet kapta. Azért nevezték így, mert nemcsak hogy bűdös, de feslett cafka volt.

A méhész elbúsult erősen: „Allahra, nincs más mód, meg kell szabadulnom az asszonytól.” Azután így morfondírozott: „Szegény vagyok. Döglenek a méhek. Ej, ki tudja, mikor vehetek új asszonyt vagy vásárolhatok egy rablányt magamnak? Na! Még ez éjjel kedvemet töltöm a Szarzsák Fatimán, de holnap megfogom, leviszem a folyóhoz, belefojtom, és élem világomat!”

Az asszony azonban kihallgatta, és ármányos cselet forralt. Volt egy leánykájuk, szép, mint a telihold, az asszony megparancsolta neki, hogy éjjel, miután kedvére tett az urának, a kislány jöjjön be, üljön az ágy végébe, és mondja: „Allahra, anyácskám, nem jön álom a szememre, kérlek, mesélj valamit!”

A király Miért mondta ezt a lánynak?

Sehrezád Várj egy kicsit... Elég az hozzá, hogy mikor eljött az idő, a kislány átment a szobába, leült és mondta: „Allahra, anyácskám...” - de ismétlés csak szócséplés.
„Mesélek - válaszolt az asszony -, ha nemes lelkű atyád megengedi.”
És a méhész - mit sem sejtve a nők ármányosságáról - engedélyt adott az asszonynak. Az asszony pedig belefogott, és mesélt egész éjjel, mesélt, mesélt, mesélt...

A király Miről?

Sehrezád Elmondhatom?

A király Halljuk, mit mesélt a Szarzsák Fátima!

6.

Fátima *(fölbukkan az ágy szélén)* Eccer élt egy halászember, szegény volt, kuporgatott, nem volt semmije. Volt egy felesége, arca, mint a telihold, a mellye, mint a pomagránát, de a halász megunta, útálta ezt a derék asszont, kivitte a tenger közepire, bedobta, az asszon kapálódzott, „Allahra, édes uracskám!”, gyött a cet, bekapta, a férfi kievezett. Élt. Élt egymagába, boldogtalan. Elment száz év meg ezer, de asszont nem kapott, meggörbedt, ilyen szőre, ilyen turhás pamaccsa nőtt, sírt-rítt keservessen.

Eccer kimén a partra, a hálót kiveti - mikor mán elég nehéznek érezte, elkezdte húzni-vonni -

Kislány Ó, anyácskám, mily szépek a te meséid, mily kellemesek!

Fátima Fogd be a csőrödet! Hallgass!
Na!

Elég az hozzá... húzta-vonta-húzta-vonta, buzgólkodott, nem boldogult. Beugrott a vízbe, alámerült, ficáncolt, addig buzgólkodott, amíg ki nem vonszolta a hálót - hát egy döglött szamár volt benne.

„Ez aztán a csodás fogás!” - kiáltott a halász. Kivetette megen a hálót, eccer érzi, húzza a súly! Neki gyürkőzött, húzta-vonta -

Kislány Húzta-vonta-húzta-vonta-húzta-vonta -

Fátima - kihúzta! Hát egy félszemű, sánta majom volt benne. Elálló fogú, kifestett szemű, szakadozott fátyol rajta, pofája, mint a telihold, és vigyorgott. A halász így kiáltott:

„Áldott ez a nap elejitől fogva! Szerencsés csillagzat alatt indult a döglött szamárral! Hála Allahnak, ki a halakat fölcserélte majmokra!”

Erre így szólt a szép majom:

„Ó, Ali, hát meg se ismered a te Zulejkádat? Tudd meg, hogy Allah kimentett a cethal gyomrából, azonba majommá változtatott, ez a büntetés azért a sok jóért, amit ellened elkövettem. Azonba a sors újra összehozott, véget értek hánykódásaink, gyerünk haza, öreg, főzők neked zirbádsát!”

„Zirbádsát?” - kiáltott a halász, fölkapott egy husángot, háromszor megcsavarintotta -

Csönd.

Méhész *(az ágyból)* És? Mit csinált a husánggal?

Fátima Ki?

Méhész A halász!

Fátima Holnap elmondom.

Méhész Mi az, mi az, hogy holnap? Hova mész?

Fátima Kiviszem a kölykőd.

Méhész Azonnal megmondod! Mit csinált a husánggal?

Fátima Velem te ne kiabálj, te mamlasz, te kurvapeccér!

Méhész Most kell megmondanod!

Fátima Holnap. *(kiviszi a lányt)*

7.

Sehrezád Szegény méhész, nem jött álom a szemére, egyre a huságon töprengett: „Mégse fojtom holnap vízbe, azért is meg kell mondania, még ha meggebed is bele!” Másnap félrehívta a kislányát:
„Idefigyelj, bogaram! Ha eljön az éj, megvárod, amíg kedvem töltöm anyádon, utána begyössz, leülsz az ágy végébe, és azt mondod: Anyácskám, nem gyön álom a szememre, kérlek, meséld el, hogyan volt a halással, a majommal meg avval a rohadt husánggal –”
Este lefeküdtek - de ismétlés csak szócséplés.

8.

Fátima „Zirbádsát?” - kiáltott a halász, fölkapott egy husángot, háromszor megcsavarintotta, és le akart vele sújtani, a majom azonban így kiáltott: „Ó, kedvesem! Vesd ki harmadszor a hálót! Ha engedelmeskedsz, én leszek okozója meggazdagodásodnak!”
„Hallom és engedelmeskedem!” - mondta a halász. Harmadszor is kivetette. A majom pedig eliszkolt a dombok felé, amerre Bagdad fénylett, a béke városa.
A halász ült a parton, várt türelemmel. Amikor húzni kezdte a hálót, hát egy palackot talált benne, egy sárgarézből való öreg palackot. Megörült a halász, felkiáltott:
„Ó, hála Allahnak, aki megjutalmazott e mai napon! Nem kell immár kocsmába mennem, itt helyben leiszom magamat!” Kihúzta a dugót! Pukk! A szájához emelte...

Azonba nem csorgott egy csöpp se, hanem füst gomolygott elő, sűrű, bűdös, fekete füst! Elterült a föld színén, megrázkódott, és egy rettentő, fekete nőstény ghúl állt össze belőle, feje a felhőt verte, lába a földbe mélyedt, a keble kupolányi, a szája barlang, fogai hegyes sziklák, orrlikai köcsögök, szeme két bős, sötét lámpás.
Amikor a ghúl meglátta a halászt, reszketés állott tagjaiba, fogai összeverődtek, nyála elapadt, és földre vetette magát -

Méhész A halász a ghúl előtt...

Fátima Nem, a ghúl a halász előtt...

Méhész Mit tornázik a penészvirág előtt?!

Fátima Fogd be a csőrödet és hallgass!

9.

Ghúl Nincs Isten, csak Allah, és Salamon az ő prófétája!
Ó, Salamon, többé nem szegülök szembe, hű feleséged és kiskutyád leszek!

Halász Ó, te démon, Salamont mondod Allah prófétájának, és Mohamedről szót sem ejtesz?

Ghúl Ki az a Mohamed?

Halász Ó, te démon, Salamon ezernyolcszáz éve halott, mi pedig az idők végén élünk. Kiféle-miféle vagy, és hogy csöppentél ebbe a palackba?

Ghúl Örömhírt mondok neked, ó, halász!

Halász Ejha! Miféle örömhírt?

Ghúl Kívánhatsz tőlem bármily halálnemet! Mit parancsolsz?
Hogy agyontapossalak avagy széjjeltépjelek avagy a tengerbe fojtsalak?

Halász Allahra, ez aztán örömhír, te szépséges dáma, te majom!
Ugyan mi a vétkem, hogy ezt a csodás jutalmat kapom?

Ghúl Ó, halász! Hallgasd meg történetemet, és magad is megérted, hogy nem cselekedhetek másképp, sorsodba belenyugszol.

Halász Egész biztosan.

Ghúl Tudd meg, hogy igen különös az én históriám.

Halász Csupa fül vagyok.

Ghúl Tudd meg, ó, halász, hogy én koromnak legszebbike vagyok, szép, gyönyörűséges, pompás és tökélyes -

Halász Ne is folytasd. Azt hiszed, vak vagyok?

Ghúl Egy este, midőn a démonok királya Salamonnal kávézott, ecsetelni kezdte szépségemet: „Alakja lenge, csúcsos a keble, éjfélpillantású, bársonyos orcájú -

Halász Tovább! Tovább!

Ghúl - derékban vékony, csípőben súlyos, ruhám minden rongy között a legeslegszebb, ajkamnak harmata méznél édesebb, termetem sudárabb, mint a zsenge vessző, szavam andalítóbb, mint a hűvös szellő - nemhiába dícsér a költő al-khafif versmértékben:

Halász Allahra, ne szavalj, hangod fülsiketítő!

Ghúl Egyszóval leírásom oly tökéletesre sikerült, hogy Salamon egy csapásra belém szeretett. Elküldte hozzám a démonok királyát ezzel az üzenettel:
„Légy a feleségem, és tanúsítsd, hogy nincs isten, csak Allah, és Salamon az ő prófétája!”
Én toporzékoltam, szikrázott a szemem, ezt üzentem vissza:
„Nem megyek hozzá egy varangyosbékához, azonkívül van énnekem bálványom vörös karneolból, nincs szükségem a te istenedre!”
Salamonnak fölkelt indulatja, megnőtt elszántsága, harcra készítette seregeit, máridokat, ifriteket, össze is gyűjtött hatszázezer ördögöt! És összegyűjtötte a férfiakat, édes fiúkat, aggastyánokat! Meg a szárnyas, négylábú és

csúszómászó vadállatokat: a himoroszlánt, himtigrist, a himfarkast, a saskeselyűkakast, a rinocéroszcsődört és a kanviperákat.

De én se voltam rest! Összeszedtem hatszázezer nösténytigrist, oroszlánt, szukafarkast, saskeselyűtyúkot, rinocéroszkancát és a hölgyviperákat! És csatlakozott hozzánk ezerszer ezer ghúl meg amazon meg férfievő női démon, akik a tengerek mélyén bújkáltak meg a városokban meg a hegycsúcsok mögött.

Halász Azután?

Ghúl Salamon felszállt a varázsszőnyegen, megparancsolta a madaraknak, hogy csípkedjék a nők szemét, a fenevadaknak pedig megparancsolta, hogy tépjék szét az ellenség hadikancáit meg a nöstényelefántokat.

„Halljuk és engedelmeskedünk!” - mondták a hímek.

Megindult a sereg! Ó, mintha ma lett volna! Egyszer csak ránk zúdultak! Hincegni akartam a lányok előtt, én marha, így szóltam: „Maradjatok a helyeteken, én egymagam kiállok, és viadalra hívom azt a kutyát” (üdv reá)! De Salamon előre tört, füstgomolyt eresztett, reám hajított egy lángcsóvát, akkorát ordított, hogy rám szakadt az ég, megragadott és beledugott ebbe a palackba. Ez az én történetem.

Halász Hát ez nagyszerű!

Ghúl Száz évet töltöttem a palackban, és közben azt mondtam magamnak:

„Aki megszabadít, bárki légyen is, gazdaggá teszem!”

Majd újabb száz esztendő múlva azt mondtam:

„Aki megszabadít, följánlom néki a világ kincseit!”

Négyszáz esztendő múlt el, és azt mondtam:

„Aki megszabadít, ahhoz feleségül megyek, és nekiadom a csillagokat!”

Elmúlt ezer esztendő, és szörnyű haragra gerjedtem. Egy órával azelőtt, hogy kihalásztál, megesküdtem: „Aki megszabadít, megölöm, megeszem, csontjait szétszórom, emlékét elátkozom” -

Halász Allahra, bámulatos, hogy nem máskor jöttem szabadításodra, hanem éppen most!

Ghúl Érted már, ó, halász, mért kell jutalmul, amiért megszabadítottál -

Halász Tökéletesen értem. Igazad van, és belenyugszom. Azonban kérdeznék valamit...

Ghúl Fogd rövidre.

Halász De nem haragszol meg?

Ghúl Nem. Kérdezz bátran.

Halász Á, mindegy. Inkább taposs el, kérlek. Vagy tépjél ketté, és fojtsál vízbe -

Ghúl Mit akartál kérdezni?

Halász Már nem akarok.

Ghúl Parancsolom, hogy kérdezd meg!

Halász Hallom és engedelmeskedem. Nos, ide hallgass, te buggyant bor, te nőstény ecet, hát miért nézel engem hülyének? Azt meséled, hogy ebben a palackban lötyögtél kétezer esztendeig, holott se a kezed, se a lábad, de még az én férfiszerszámom se férne bele!

Ghúl Nem hiszed, hogy a palackban voltam?

Halász Nem hiszem!

Ghúl Nem hiszed?

Halász Hiszi a piszi!

Ghúl Na, hát akkor bámulj és dülleszd a szemed, te ostoba, hitvány kis féreg!

10.

- Fátima A ghúl megrázkódott, füstté változott, sűrűsödni kezdett, azután beáramlott a palackba, de a halász se volt rest – he, figyelsz te egyáltalán?!
- Méhész He? Tessék?
- Fátima Alszol, te átkozott?
- Méhész Csak becsuktam -
- Fátima Mit mondtam?!
- Méhész Mit, hogy...
- Fátima Hol tartottam?! Felelj, te hitvány féreg!
- Kislány Ó, anyácskám: „a ghúl megrázkódott, füstté változott, és beáramlott a palackba, de a halász se volt rest” –mit tett a halász, anyácskám?
- Méhész Az ám! Mit csinált a halász?
- Fátima Nos... a halász -
- Kislány Felkapta a dugót, és bedugaszolta?
- Fátima Na nézd, a cserebogár...

11.

- Ghúl Ó, engedj ki!
- Halász Hogy megölj?
- Ghúl Csak tréfáltam!
- Halász Hazudsz, te asszonyok legocsmányabbika, legmocskosabbika!
- Ghúl Hová viszel? Hová viszel?

Halász A vízbe.

Ghúl Ne! Ne!

Halász De! De!

Ghúl Bedobsz a tengerbe?

Halász Eltaláltad.

Ghúl Ó, édesem! Nyisd ki a palackot, és feleséged leszek!

Halász Allahra, csábító ajánlat!

Ghúl Allahra! Allahra! Te halász! Ha én galád voltam, légy te nemeslelkű! Ne tégy úgy velem, miképpen Umáma tett Átikával!

Halász Mit tett Umáma Átikával?

Ghúl Nem a mesélésre való idő ez, amikor e komor tömlöcbe vagyok begyömöszölve!

Halász Mit tett Umáma?

Ghúl Elmondom, csak erressz ki egy kicsikét!

Halász Ó, te nagy, lottyadt dög! Azt hiszed, nem látok át a cselen? Inkább soha ne tudjam meg, mit tett Umáma Átikával -

12.

Méhész Fátima, életem, virágom...

Fátima Tessék, édes uram?

Méhész Mit tett Umáma Átikával?

Fátima Holnap elmondom.

Méhész Allahra, nem mondod el holnap!

Fátima Jó.

Méhész Arra mérget veszek!

Fátima Vegyél.

Méhész Most fogod elmondani!

Fátima Holnap.

Méhész Mert ha nem mondod el... te Szarzsák, ha nem mondod el... én leviszlek a folyóra -

Fátima Jó, vigyél.

Méhész Elmondod?

Fátima Nem!

Méhész Mit csinált Umáma?

Fátima Holnap megtudod.

Méhész Holnap?

Fátima Holnap.

Méhész Ó, Allah verje ki a fogadat, te rohadt banya!

Fátima Ki a rohadt banya?

Méhész Ó, te aljas!

Fátima Te kurvapecér!

Méhész Elmondod, hogy, vagy vagy -

Fátima Akkor se mondom meg, ha beledöglök, te dög!

Méhész Én megfojtalak! Mit tett Umáma Áti - hova mész? Hova mész? Hova viszed azt a gyereket?

Fátima Csicsijja bubája, haragszik a papája.
Aludj, édes öregem, majd holnap elmondom...

13.

Sehrezád Így hát szegény méhész másnap se vitte le a Szarzsák Fatimát, pedig be szívesen megfojtotta volna! Azt mondta magában: „Na, várok még egy napot, holnap éjjel biztosan megtudom, hogy mit tett Umáma Átikával.”

A király És megtudta?

Sehrezád Megtudta, bizony. Azonban ez a Fátima, ez az ármányos nő, másnap éjjel megint csak úgy forgatta-csavarta a mesét, hogy mikor a férje azt hitte, na, végre, itt a vége, huss el vége, mindjárt következik, hogy „és így éltek örömben, gyönyörűségben, evésben, ivásban, állandó vigasságban, míg csak el nem jött értük az örömök megszakasztója, hú társak szétválasztója, hajlékok lerombolója, sírgödrök megvidámítója, áldassék az Élő, aki soha meg nem hal!”, akkor váratlanul mindig megjelent egy széplány, vagy betoppant egy gonosz márid vagy egy álruhás kalifa, és mikor szegény méhész fölcsigázva felült az ágyon, és reszketve várta a folytatást, az asszony elhallgatott, és azt mondta: „majd holnap”. Majd holnap. Így ment egy héten keresztül, egy hónapon, egy éven keresztül, szegény méhész egészen elaggott, megtöpörödött, végül ott feküdt a halálos ágyon, és zihálva rimánkodott annak a Szarzsáknak, hogy ó, Fátima, életem, gyöngyöm, hát mondd már végre, hogy „és így éltek örömben, gyönyörben, evésben, ivásban”! – „Majd holnap, majd holnap.” – „Nincs holnap - suttozta a méhész - , nincs holnap.” - De még harminc évet haldoklott, mert meghalni se bírt kíváncsiságában. „Majd holnap meghalok, ha megtudom a végét” - hörögte, míg végül egy nagy sóhajjal kiszakadt a lelke, és eljött érte az örömök megszakasztója, hú társak szétválasztója. – „Itt a vége, huss el véle!” - kurjantott a Szarzsák Fátima, és táncra perdült. Nos, így járt a jemeni méhész, ó, idő királya - figyeltél egyáltalán?

Csönd.

A király Ó, Sehrezád...

Sehrezád Igen?

A király Mit tett Umáma Átikával?

Sehrezád Holnap elmondom...

A király Neked nincs *holnap*, Sehrezád.

Sehrezád Akkor keress valakit, aki elmondja neked.

A király Te fogod elmondani.

Sehrezád Én ugyan nem!

A király Miért nem?

Sehrezád Te is belátod, és helyeselni fogod...

A király Hova mész?

Sehrezád *(elhúzza a függönyt, beárad a fény)* Itt a reggel... Kapd föl a handzsárt, idő királya!

A király Nem mondod el?

Sehrezád Nem! Holnap.

A király *(fölkel)* Hallom és engedelmeskedem!

14.

Alkusz Ami kerek, nem mind dió! Ami hosszú, nem mind banán! Ti kalmárok, pénz urai! Ki nyitja meg az árverés kapuját erre a pompás drágagyöngyre, áhítozók reményére, sóvárgók ligetére? Nyissátok meg az árverés kapuját - aki elsőnek nyitja meg, senki nem szólja meg!

(Kereskedők a nézőtéren.)

1. kereskedő Ne óbégass már! Vedd le róla a fátylat!

4. kereskedő Úgy van! Lássuk, mit hoztál!

Az alkusz leveszi a fátylat a lányról.

3. kereskedő A mindenségit! Száz dínárért megveszem!

Alkusz Száááz?

1. kereskedő Kétszáz!

4. kereskedő Háromszáz!

Alkusz Senki többet háromszáz? Háromszázat adtok a bűvár igazgyöngyéért, a vadász legszebb prédájáért?

3. kereskedő Háromszáztíz!

Alkusz Nézzétek ezt a lányt! Legszebbike Allah teremtményeinek, minden halandót felülmúl szépségével! Itt van a szája, tessék: akár Salamon varázsgyűrűje! Ez meg a haja: feketébb, mint búbánatos szerelmesnek az eltaszítottság éjjele! A homloka Ramadán újholdjának íve, szeme gazella szeme, orrának fehére tündököl, nyaka ezüst hengerként épül fűzfavessző termetére, hasa párnás hurkákkal ékes, egy unciányi mósusz, a legédesebb illatú, belefér köldöke kelyhébe, dúsan telt combja emlékeztet márványoszlopok tökélyére -

1. kereskedő Jól van, eleget dicsérted már.

Alkusz Strucctollal tömött vánkosnak tömörsége -

1. kereskedő Mije?

Alkusz A tompora.

5. kereskedő És a lába közét hogy dicséred?

Alkusz Nagyszerű kupolát formáz a gömbölyűsége, olyan, mint a nyuszi, hátracsapott füllel. Egyszóval ez a leányzó felülmúlja a fűzfaágat, és olyan, mint amilyennek a szerelemtől dúlt költő leírja:

5. kereskedő Egye meg a fene, adok érte négyszáz dínárt!

1. kereskedő Fordítsd meg! Mutasd hátulról!

3. kereskedő Négyszázhusz!

5. kereskedő Négyszázharminc!

3. kereskedő Menjen egy kicsit!

Alkusz Ötszáz alatt egy lépést se!

4. kereskedő Ötszáz!

5. kereskedő Ötszáztíz, a fene egye meg!

1. kereskedő Mutasd a fogad, virágszálam!

3. kereskedő Ötszáztizenöt!

Alkusz Ötszáztizenöt?

4. kereskedő Hatszáz!

5. kereskedő Hatszáztíz, ördög vigye el!

Alkusz Hatszáztíz?

6. kereskedő Kilencszázhusz!

Alkusz Ejha... Senki többet?

6. kereskedő Na, gyere, szépségem! Hogy hívják?

Alkusz Átika.

6. kereskedő Átika, gyere már!

Alkusz Várjunk, várjunk! Szívemen viselem a sorsát, mert a hajóúton megbetegedtem, halálomon voltam, és ő végtelen odaadással ápolt. Megesküdtem neki, hogy csak annak adom el, aki a kedvére való. Tehát ide figyelj, ó, holdúrnő,

ez az úr kilencszázhusz dínárt ad érted, ennyiért még nem vettek lányt a bagdadi piacon. Meg vagy elégedve, tubicám?

- Átika Melyik az?
- Alkusz Ott, az a tekintélyes kereskedő úr...
6. kereskedő Itt vagyok, szép szívem.
- Átika Ó, te alkusz! Örült vagy talán, vagy elméd hibádzik?
- Alkusz Mi bajod?
- Átika Vajon Allah szerint való, hogy egy magamfajta eladj egy ilyen roskatag vénembernek, kinek hímtagjáról ekképp szól a költő:
Akkor alszik gyalázatos fene farkam,
Mikor a vágytól kigyúl a kedves alattam -
6. kereskedő Pfüj, te alkuszok leghitványabbika! Épp egy ilyen bajhozó rablányt kellett idehoznod, aki orcátlanul gúnyt űz belőlem a kereskedők előtt?
- Alkusz Ó, szépség úrnője, holdúrnő, ne légy nevetlen! Ez a sejk, akit kigúnyoltál, a bazár főnöke, a kereskedők tanácsának feje!
- Átika Bánom is én! Akkor se adhatsz el annak az öregnek!
- Alkusz Hallom és engedelmeskedem! - Nos, ki veszi meg ezt a lányt? Kilencszázhusz volt az utolsó ajánlat!
1. kereskedő Nyolcszázért megveszem!
- Alkusz Nyolcszázért? Na neee, hahaha! Jó. Értem. - Úrnőm, eladhatlak-e nyolcszázért Saríf ad-Dín uramnak?
- Átika Talán piheszál vagyok vagy valami rongyocska, hogy egyik aggastyántól a másikhoz hordozol, kik mindketten olyanok, mint a leomló fal vagy egy dzsinn, akit lesújtott a csillag?
1. kereskedő Én - aggastyán? Haha!

Átika Ami az előzőt illeti, arról a költő így dalol:
A csókját esengtem ajkáról, de így szólt a lány:
„Fehér szakállt és haját szívem sohasem kíván,
tanúm legyen, ki világot alkotott a semmiből,
hogy míg élek, gyapottal nem tömöm be a szám!”
De ami ezt a másodikat, ezt a Saríf ad-Dín urat illeti, ez még
rosszabb! Az ő esetére illik ez a vers:
De sok őszülő feketére festeti ősz haját,
Hogy a sírig kitartson az ifjúság.
De a lány nagyot kacag: -

1. kereskedő Pfúj, te alkuszok leghitványabbika!

Alkusz Alázatosan esedezem bocsánatodért. Allahra, hallgass már!
Életemben nem láttam nálad szégyentelenebb rablányt!

Átika Miért?

Alkusz Megrövidítenéd magadat és ráadásul engemet is! Máris
felbőszült ellenünk az összes kereskedő!

5. kereskedő Hétszáz dínár, a fene egye meg!

Alkusz Elnézést, ki mondta?

5. kereskedő Megvakultál?

Alkusz Örvendj és vidulj, te rablány! Adj hálát az Örökkévalónak!
Ez az úr hajlandó érted és minden hibádért hétszáz dínárt
adni!

Átika Mutasd, melyik az.

Alkusz Láss csodát! Az az elegáns, jóképű úr!

Átika Vigyél közelebb, hadd kérdezzem meg valamiről! Ha egy
bizonyos dolog van a házában, akkor eladhatsz neki.

Alkusz Jaj, te Sátán ivadéka, mit akarsz már megint?

Átika Ne fecsegj, hallottad, mit parancsoltam.

Alkusz Uram, Siháb ad-Dín, félek odavinni hozzád - de ha engedélyt adsz -

5. kereskedő Hozd ide, bátran.

Alkusz Hallom és engedelmeskedem!
Na, gyere, fiacskám, de viselkedjél tisztességesen.

Átika Uram, Siháb ad-Dín, van-e a házában hermelinprém-hulladékkal töltött párna?

5. kereskedő Igen, szépségem, van a házában tíz darab hermelinprém-hulladékkal töltött párna.

Alkusz Nagyszerű!

Átika Egyszóval van a házában tíz darab hermelinprém-hulladékkal töltött párna.

5. kereskedő Mit akarsz folyton azokkal a párnákkal!

Átika Megvárom, amíg elalszol, és akkor rászorítom a fejedre, addig szorítom, amíg kapálódzol. - Pfúj, te alkuszok leghitványabbika! Először eladnál annak a vénségnek, utána annak ott, akinek két hibája van, hogy öreg és csaló, és ezután még van képed, és följánlasz Siháb ad-Dín uramnak, akinek *három* hibája van!

Alkusz Mi? Mi? Mi? Egy délceg fiatalúr!

Átika Az első hibája, hogy hórihorgas.

Alkusz Arányos!

Átika A második, hogy nagy az orra.

Alkusz Nahát! Sasorra van!

Átika Harmadszor pedig...

5. kereskedő Igen?

Alkusz Igen?

Átika Hát nem látjátok?

Alkusz Mit? Allah szerelmére!

Átika Túl hosszú a szakálla! Róla beszél így a költő:
Arca közepén egy minaret,
De szakállával körbetekeri -

Alkusz Hallgass! Hallgass!

5. kereskedő Itt a fizetséged! *(üti)* Te fogsz felelni ezért!

Alkusz Kegyelem! Kegyelem! Irg-

5. kereskedő Nesze! *(belerúg és elmegy)*

Alkusz Köszönöm, kisasszony, te dicső huri! Soha, mióta ezt a mesterséget űzöm, nem volt ilyen szerencsés napom! Még el se adtalak, máris kerestem öt tarkón csapást és három farba rúgást, a pofonokról nem is beszélve. De eladlak én, ha addig élek is! - Mennyit adtok a bűvár igazgyöngyéért, a vadász legszebb prédájáért - látod, nem kellesz már senkinek!

3. kereskedő Ötszázért megveszem!

Alkusz Ötszáz? Haha! Már megbocsásson az úr, de már kilencszázhuszat is kínáltak érte!

3. kereskedő Én azonban ötszázat adok érte.

Alkusz Ötszáz? Haha! Jó, ötszáz.

Átika Ehhez nem megyek, ez púpos.
Róla mondja a költő:

Alkusz *(tapsol)* Halljuk! Halljuk! Mit mond a költő?

Átika Azt mondja:
Csúf az ebadta, ránézni szörnyűség,
Görcsös, kiszáradt ág, mely görnyed a
Citrom alatt, mely aszalódik rég.

3. kereskedő Köszönöm, szép kislány, Allah adta nekem ezt a púpot,
 hogy téged megnevettesen!

Átika Nevet a halál!

3. kereskedő Azonban én mégiscsak szebb vagyok, mint te: neked két
 púpod van, nekem csak ez az egy.

Átika Eridj a pokolba.

2. kereskedő Négyszázért megveszem!

Alkusz Ááá, négyszáz! Szépen haladunk!

Átika Hisz ez vaksi! Erről mondja a költő:
 Kórsága vakká tette őt,
 Kiszívott belőle vért, erőt -

4. kereskedő Kétszázért megveszem!

Alkusz Kétszáz! Remek!

Átika Jaj neked! Talán nem látod, hogy ennek még hosszabb a
 szakálla, mint annak ott? Hisz ez egy kos, akinek a farka a
 nyakában nőtt!

4. kereskedő A verset! A verset!

Átika Jól tudják az okosok,
 Mit elmondanak e verssorok:

4. kereskedő Halljuk! Halljuk!

Átika Van egy barátunk, szakálla bár remek,
 Allah hiába növesztette meg,
 A téli éjszakákhoz hasonlatos
 Az esze: épp oly kurta, sötét és hideg.

4. kereskedő Bravó! Köszönöm!

Átika Hé, hova rángatsz?

Alkusz Mindjárt agyonvernek itt miattad, te rusnya dög! De tudom már, mit csinállok veled: leviszlek a tengerhez, belefojtalak!

Átika Az a fiatal sejk, aki ott ül abban a csíkozott köpenyben, az nem licitált rám?

Alkusz Melyik?

Átika Tiszta az orcája, kecses a formája, homloka világlík, orcája piroslik, nyaka alabástrom, foga drágagyöngysor, nyála édesebb, mint a cukor -

Alkusz Jaj nekem, megint csúfolódsz?

Átika És ahogy egy méltatója mondja:
(lemegy a nézőtérre a fiúhoz)
A homloka és a termete és egésze,
a szép szeme, kék anyajegye és a könnyem,
szemöldöke és arca meg a testem -

Csönd.

Uram, miért van az, hogy láttad ezeket a kereskedőket, akik egyre licitáltak rám, és te csak hallgattál, meg se mukkantál, nem kínáltál rá az áramra? Nincs pénzed?

Umáma Van nekem, töméntelen.

Átika Mi az a kezedben?

Umáma Füge.

Átika Megkínálsz?

Umáma Nesze.

Átika Hé, alkusz! Eladom magam ennek a fiúnak ezért a szem fügéért -

Umáma Adod vissza!?

Átika Nem érek egy fügét?
Mit csinálsz, megtébolyodtál?!

Umáma *(kaparja az arcát)* Ó, átkozott legyen atyám, aki reám hagyta ezt a rohadt kecsességemet! Ó, a pofám mért olyan, mint a telihold? Átkozott legyen a költő, hogy rólam szól az ének:
Nyálamban olvasztott méz csorog,
szépségem egyszervolt tökély, gyönyörű -

Átika Hazudsz! Az én szépségem felér a tiéddel.

Umáma Bánom is én!

Átika Mért nem nézel rám?

Umáma Fúj! Olvastam én rengeteg könyvet a nők csalárdságáról és álnokságáról! Kiokosodtam ebben a dologban! Mily szépen mondja a költő:
Éjjel tiéd a könnye, a teste, a titka mind,
de holnap más fülébe súgja rendszerint -
ó, csak húsdarab a nő! Fölötte kesely kering -

Átika Akkor minek jöttél ki a lánypiacra, mit keresel itt?

Umáma Tudd meg, hogy tegnap érkeztem, Bászrából menekülök a nők elől. Ma este elmentem sétálni, hogy megnézzem a várost, egyszer csak egy csapat nő állta utamat, én elrohantam, futottam egyik sikátorból a másikba, végül berohantam ide, hálát adtam az Úrnak, hogy megszabadított attól a csapat majomtól, amikor egyszerre körülzárt a tömeg, és elkezdtek alkudozni rád -

Átika Akkor mit állsz itt? Menj haza! Mit bámulsz? Takarodj innen! Hogy hívnak?

Umáma Umáma. És téged, úrnő?

Átika Mi közöd hozzá? - Emberek! Ide nézzetek! Látjátok, így bánt el Umáma Átikával!

Umáma Nincs isten, csak Allah!

Átika Mi bajod?

*Umáma elvágódik, hatalmasat döndül.
Vaksötét.*

SZÜNET

MÁSODIK RÉSZ

1.

- Vénasszony Hol van a férfi, aki a szerelem csapásával próbáltatott meg?
Hol az a nyomorult, a szerelem megszállott rabja?
- Umáma Ki vagy te, bajhozó vénség, és hogyan lested ki titkomat?
- Vénasszony Sírásod és keserves ordításod kihallatszik a bazárig! Öltre
mentek miattad a kereskedők!
- Umáma Menj a pokolba.
- Vénasszony Nesze, igyál egy kanál méhsört!
Szedd össze magad!
Mikor ettél? Sárga a nyelved! Cserepes a szád!
Igyál! Igyál!
- Umáma Fff...
- Vénasszony Ne köpd ki!
- Umáma Fáj a torkom.
- Vénasszony Hogyne fájna!
Nyeld le!
Igyál!
- Umáma Kérlek, hagyjál megdöglenni, kérlek.
- Vénasszony Ki az a lány?
- Umáma Nem tudom.
- Vénasszony Hol lakik?
- Umáma Nem tudom!
- Vénasszony Mit tudsz róla?
- Umáma Semmit, édes öreganyám!

Vénasszony Hogy néz ki?

Umáma Ó, jaj! Nem tudom!

Vénasszony Nem is láttad?

Umáma Nem! - Egy pillanatra!

Vénasszony És mit láttál?

Umáma Ó, ó, a haja olyan, mint a... a számkivetés. Orcája tündöklő, mint a... nem tudom! Orra olyan... az ajka... nyála... a melle -

Vénasszony Milyen, mint két pomagránát?

Umáma Nem! Nem! Nem! Nem! Igen!

Vénasszony Leírásod pontos volt, hű és tökéletes. Fölismertem belőle a lányt. Nem más ő, mint Átika.

Umáma Ó, igen! Átika!

Vénasszony És a bazár felügyelője vásárolta meg. Egy bűdös, nyáladzó, undok vénember.

Umáma Jaj, nekem, én barom, én tökkelütött!

Vénasszony Bejáratos vagyok hozzájuk, és nem férközöl közelébe másként, csakis általam. Én leszek a postásod, közvetítőd, megmentőd. Adj száz dínárt és egy páratlan díszköntöst, ami a perzsa királyok és a római császárok kincsével felér!

Umáma Vedd ki a szekrényből... Várj! Ezt vidd el neki!

Vénasszony Ezt a rothadt fűgét, miért?

Umáma Vidd el! Vidd el!

Vénasszony Jó, jó. Hol van a szekrény?

Umáma S hol van ő, ki enyhíthetne kínomon?
E vágy, e szenvedély hidegszívű gyilkosom,

a tűz lángja mardos, rág a testemen itt belül,
nyugalmam sehol sincs, üres éjem és napom.

*Nagyot kiált és elájul.
Vaksötét.*

Csönd.

Vénasszony Mi az ördög, ez megdöglött nekem? Allahra, micsoda
veszteség! Lélegzik... *(üti)* Ébresztő, pirinyem!

Umáma Ott voltál?

Vénasszony Aha.

Umáma Ahh! *(elájul)*

Vénasszony Várj, ne halj meg, inkább figyelj rám!

Umáma Allahra, anyám, rajtad csüng a fülem!

Vénasszony Nohát ide hallgass. Elmentem Átikához. A lány meglátott,
látta, hogy könnyezik a szemem, azt kérdezte: „Ó, nénikém,
miért hogy így gondtól-bútól nyomottnak látlak?”
Sírásra fakadtam: „Ó, úrnőm, egy fiútól jövök, aki bolondul
utánad!”
Ő megkérdezte lágy, édes hangon: „Honnan ismer engem
az a fiú?”
„A bazárban találkoztatok, és eszeveszett szerelemre gyúlt
írántad, azóta az ágyat nyomja, halódik, semmi kétség!”
Elsápadt: „Mindez énmiattam?”
„Bizony, bizony.”
„Mit akarsz, mit tegyek?” - kérdezte.
„Ó, úrnőm, engedd meg, hogy ide jöjjön, hogy lássa
arcodat!”

Umáma Mit mondott, mit mondott?

Vénasszony Semmit. Elgondolkozott.
„Csak egyetlen pillanatra! - rimánkodtam -, szegény fiú,
nincs magánál! Ezt a fűgét küldte neked! Ezt az édes, dús,
zamatos –”

„Ó, már tudom, melyik az a rohadék - mondta. - Fügét küld a nyomorult?!”

- Umáma Végem van. (*hörög*)
- Vénasszony Várj, fiam, ne halj meg! Hallgass végig!
- Umáma Mennyit kell még szenvednem?
- Vénasszony Fiam, a szerelemnek nincs határa, nincs mértéke, amiképpen a gyötremnek sincs. Tűrj, fiam, és hallgasd a szavamat!... Eltaposta a fügét, rám kiáltott: „Ó, te baljós vénség, fogd be a lepcsés pofádat, vagy megemlegeted!” Ekkor elővettem a díszköntöst, fénybe borult a palota. Átika a kezébe vette -
- Umáma Kezébe, a kezébe vette?
- Vénasszony Láta, hogy értéke és becse mondhatatlan. Megkérdezte: „Ó, anyácskám, honnan van ez a köntös?”
„A tied - mondtam. - Ajándék!”
„Kitől?” - kérdezte.
„Attól a szegény fiútól, kinek ábrázata becses, termete kecses, szíve egyenes, egész valója kellemes, hú mása ez a köntös.”
- Umáma Erre?!
- Vénasszony Erre sárgára vált:
„Hogy merészelte a kutya? Ide küldi nekem ezt a bűdös rongyot? Ó, ha nem félném Allahot, elmennék a döghez, megkötném, orrlíkait lemetszeném, a fülét levágnám, aztán fölfeszíteném a bazár kapujára!”
És darabokra szaggatta a köntöst.
„Allahra, úrnőm - mondtam én -, igazad van! (Várj, fiam, meg ne halj!) Pusztuljon csak el a szerelemtől, vessék a szemétdombra! Nem is őmiatta sírok - mondtam -, hanem emiatt a kiskutya miatt. Hallod, hogy szűkül szegény, eszeveszett fájdalmában?”
- Umáma Mi baja volt a kutyának?

Vénasszony

Ezt kérdezte a lány is. Nos, fiam, az volt a baja, hogy kettévágtam egy húst, alaposan megborsoztam a belsejét, és odavettem neki. A lánynak azonban ezt mondtam:

„Ó, leányom, különös históriája van... Ez a szuka valaha lány volt, az én barátnőm, gyönyörűséges, minden szépséggel ékes. Egy ifjú beleszeretett, és volt oly szemtelen, hogy üzenetet küldött neki, de a lány hajthatatlan volt. Én hiába figyelmeztettem: "Engedj, mert baj ér!" Nem fogadta meg tanácsomat. Erre a fiú elment egy mágushoz, aki a lányt egykettőre kutyává változtatta. Egy éjjel hallom, kaparja az ajtót, nyüsztet, nyalta a kezemet, én befogadtam, azt mondtam neki: Hányszor intettelek, hogy ne mondj ellent a férfiaknak – ”

„Na, ide figyelj - mondta Átika, - hányszor intettelek, hogy hagyd abba mesterkedésedet! Hé, ragadjátok meg! Verjétek, amíg vérben ázik a teste!”

A szolgák megragadtak - mindez teérted volt, fiam -, addig vertek, amíg ájulásba estem. A lány megragadott, a lábamnál fogva levonszolt a pöcegödörhöz, ott megkérdezte:

„Van még számomra valami mondanivalód?”

„Van! Egy kérdésem van hozzád!”

„És mi az?”

„Mondd meg nekem, szépség úrnője... mivégre teremtette Allah a nőt?”

„Bánom is én!” - mondta, és a fejemet a gödörbe gyömöszölte.

„Ne! Ne! Válaszolj nekem! - mondtam. - Mivégre teremtette Allah a nőt?”

„Nos, mivégre? Mondd meg, te fürtelem!”

„Nos, hát avégre, hogy a férfi csókolja a nőt, és hogy a nő a férfit visszacsókolja. Amikor együtt hálnak, átkarolják egymást, kezét a férfi a nő nyaka alá teszi, s a nő a férfi nyaka alá teszi, miként a költő mondja:

Kértem a holdas éjt... Kértem a holdas éjt –”

Umáma

Folytasd!

Vénasszony

Ezt kiabálta a lány is. „Folytasd, te varangy!”

Én meg ezt mondtam: „Ugyan minek? Elmondtam, amit akartam. És most, szépség úrnője, fojtsál bele a pöcegödörbe –”

Umáma És azután?!

Vénasszony Ha kíváncsi vagy, nem fojtott bele...

Umáma Miért, miért nem?!

Vénasszony Á, hehehe...

Csend.

Örvendezzen szíved! Derüljön föl kedved! Megnyerted a lányt! - Jaj, nehogy most halj meg nekem!

Azt mondta Átika: „Menj el a fiúhoz, add át neki üdvözetemet. Mondd meg neki, hogy az én állapotom még nyomorúságosabb.” - Ezt mondta. És azt mondta: „Jöjjön el az ima idején, amíg az uram a mecsetbe van. Én kinyitom neki a kertkaput...”

Kelj föl hát, fiacskám, építsd meg a szíved, öltözz fel szépen, várd meg türelmesen, amíg az emberek imára mennek, aztán usgyé...!

Van időd bőven, ildomos lenne, ha elhívnál egy borbélyt. Rettentő a fejed, a szakállad - minek sírsz megint?

Umáma Ó, anyácskám, idegen vagyok, nem ismerek borbélyt.

Vénasszony Sebaj. Lemegyek a bazárba, keríték egyet, ideküldöm... És mosakodj meg, édesem, mert szörnyű bűdös vagy.

2.

Sehrezád ül az ágyon hatalmas hassal, fogja a derekát, liheg.

A király Ó, Sehrezád, mit sziszegsz, mint a kígyó - megnémultál?

A lány rázza a fejét.

Mért nem folytatod?

Sehrezád A fiú fölkel az ágyról... csont és bőr... a teste fénylett a láztól. Visszazuhant. Jajgatott, sziszegett, úgy érezte, szétszakad a teste -

A király Miért?

Sehrezád A váratlan boldogság úgy sújtott le rá, mint egy átok!
Négykézláb ment az udvarra, a medencébe vetette magát,
lubickolt, pancsolt, fickándozott. Kiugrott a vízből! Olyan
volt meztelenségében, mint a pirkadat, ha felragyog! Rohant
a szekrényhez, magára kapott egy ruhát, vöröset,
nösténybolondítót! Kellente magát, bűvösen billegett,
mintha már ott állna, egy lépésre a lánytól!
 Miként a nap a nád közt, a folyó tükrében,
 jött a fiú, gránátszín köntösében – jaaaj.

A király Mi az?

Sehrezád A fiú csalódottan felkiáltott, így: *(sikít, sikít)* Kettétépte
magán a ruhát! Fölvett egy másikat, egy kéket:
 Oly azúrszínű, mint az ég,
 csak bámultam köntösét -
Kettétépte azt is! Megtaposta! Letépte magáról!

A király Miért?

Sehrezád Mert a szekrény... a szekrény mélyén szemébe tűnt a kincs -

A király Milyen kincs?

Sehrezád Egy harmadik ruha. Színe sáfrány-arany színébe játszott -
és ahogy e köntös egyik méltatója írja:
 Mi kérdeztük őt, e ruha mely névre hallgat,
 s találó szavakkal így felelt a drága:
 „Nőgyilkolónak nevezik, mivel hogy
 nem egy szegény szívet taszított halálba!”

A király És azután?

Sehrezád Mi? Mi van miután?

A király Ezt is széjjeltépte az a barom? Mi bajod? Mért nem
válaszolsz?

Sehrezád Hagyj békén! Takarodj! Hívd a bábaasszonyt, vagy gyere és
segíts!

A király Jó, jó, de aztán folytatod?

3.

Borbély Kopogtam...

Umáma Gyere be.

Borbély Nem vagyok a terhedre, nagy jó uram?

Umáma Ó, hogy lennél terhemre! Alig vártam, hogy megérkezz! Te vagy a borbély?

Borbély Én vagyok. Azonban tudd meg, hogy Bagdadban, a béke városában, mindösszesen háromszázharminc borbély uralkodik és úzi hivatalát, mindegyik gazdag, büszke és hatalmas, nagy tudású férfiú - valóban éppen engem hivattál?

Umáma Bevallom, idegen vagyok, nem ismerek senkit. Leküldtem egy asszonyt, hogy küldje ide az első borbélyt, aki útjába kerül.

Borbély Minden szavad szent igaz! Valóban találkoztam egy öregasszonnyal! Ő rám nézett, fölismert a borbélytányéromról, odalépett hozzám, megszólított... Allah tehát engem jelölt ki a megborotválásodra, sorsomba belenyugszom.

Umáma Nagyszerű! Akkor fogj hozzá!

Borbély Sovány vagy. A színed epesárga...

Umáma Súlyos beteg voltam.

Borbély Arcod beesett, benőtte a mohos szakáll...
Örvendezz, uram, eljött a gyógyulásod! Tudod-e, hogy mi van ma?

Umáma Mi van?

Borbély Péntek!

Umáma Persze, péntek.

Borbély A Próféta azt mondta: „Aki pénteken vágat haját, afelől hetvenféle kórság elháríttatik, úgy mint a nyavalyatörés, a lepra, a pokolvar, lépfene, influenza, orbánc, a végbél furunkulusa –”

Umáma Hagyd abba a fecsegést, és fogj hozzá! Gyenge vagyok még.

Borbély Tudd meg, hogy e mai napunk a Mars csillagzat alatt áll. És ez még semmi: a Mars egybeesik a Merkúrral!

Umáma Ne mondd! És ez mit jelent?

Borbély Nem tudod?

Umáma Fogalmam sincs.

Borbély Nos, tudd meg, hogy ez a haj leborotválásához fölöttébb kedvező. Mindazonáltal arra utal énelöttem, hogy valakit fel óhajtasz keresni, akit boldoggá teszel. Mindazonáltal esik némely kellemetlenség, amit nem említek neked -

Umáma Jó, akkor fogj hozzá azonnal.

Borbély Mindazonáltal ha tudnád, hogy mi vár rád, semmibe nem fognál e mai napon -

Umáma Allahra, sose láttam még borbélyt, aki a csillagászatban járatos! Mindazonáltal kissé szószátyár vagy. Nem másért hívattalak, csupán hogy rendbe hozd a fejemet -

Borbély És mit óhajtasz még? A sors megajándékozott egy borbéllyal, aki csillagász, tudója az alkímia mesterségének, a kiromantiának, morfológiának és a szintaxisnak, jelentések tanának, retorikának, logikának, aritmetikának, jogtudománynak - olvastam temérdek könyvet, ismerem Galénosznak Hippokratészhoz írott jegyzeteit, amelyekhez viszont én írtam jegyzeteket, olvastam Tad-Kirát, magyarázatokkal láttam el a Burhánt és al-Bajtár Mufradátiját, cseréltem eszmét Ibn Színá al-Qánán al-

Makkijáról, tudok rejtvényeket megoldani, problémákat megfogalmazni, hova mész?

Umáma Keresek egy borbélyt magamnak.

Borbély Akkor itt maradj! Mert mindenekfölött kitanultam, elmémbe véstem a borbélytudományokat, az összes mesterfogásokat! Tökélyre vittem! Uruk lettem! Mind legyőztem.

Umáma Jaj, mit kapirgálsz!

Borbély Fáj?

Umáma Kutyául!

Borbély E penge éle tompa.
(*élezi*)
Atyád szeretett erősen, minthogy kevésbé vagyok tolakodó. Mit gondolsz, uram, miért hívnak engem Hallgatagnak, a Megfontoltnak?

Umáma Világos, mint a nap.

Borbély Hogyhogy?

Umáma Hát mert hallgatag vagy és megfontolt.

Borbély Ahogy mondod, fiam. És ha nem lennék hallgatag és megfontolt, akkor nem történt volna velem... Hallottad netán a történetemet?

Umáma Nem.

Borbély Akarod hallani?

Umáma Nem. Nem! Egyáltalán nem!

Borbély Nos, történt egyszer, hogy a kalifa megparancsolta, hogy tíz embert vigyenek hozzá. Rablók voltak, útonálló fosztogatók. Az előljáró elfogta, és hajóra rakta őket. Én, látva ezt, ekképp vélekedtem: „Nem másért jöhettek össze, mint egy jó lakomát csapni. Akkor pedig ott a helyem!” Fogtam magam, én is fölszálltam a hajóra. Átkeltünk a

folyón. „Na - gondoltam -, most kezdődik a muri!” Azonban poroszlók jöttek, láncokat vetettek nyakunkba, megbéklyóztak engem is. De én egy szót se szóltam. - Mi ez, kérdem, fiatalember, ha nem tisztesség és kevésbeszédűség? - Szót se szóltam! Szót se szóltam, mondom! Szót se szóltam! - A kalifa megparancsolta, hogy üssék le a fejét mind a tíz rablónak. Előlépett a hóhér, és lecsapta az első fejét. Aztán a második fejét! Aztán a harmadik fejét!

- Umáma Aztán a negyedik fejét, ötödik fejét!
- Borbély Ott voltál, uram?
- Umáma Szóval egyenként lecsapta mindegyik fejét.
- Borbély Nem! Nem, uram! Nem lehet mondani, hogy lecsapta mindegyik fejét, mert ha mindegyiket lecsapta volna, akkor az enyémet is lecsapta volna, ugye -
- Umáma Ó, a te fejedet nem csapta le?
- Borbély Viccelsz, jó uram?
- Umáma Csak sajnálom...
- Borbély Egyszóval lecsapta az első fejét, aztán a második fejét, aztán a harmadik fejét -
- Umáma Aztán a negyedik fejét.
- Borbély Úgy van. Közben a hóhér számolta az ujján: egy, kettő, három, négy -
- Umáma Öt, hat, hét -
- Borbély Pontosan! Az ötödik fejét, aztán a hatodik fejét, aztán a hetedik fejét, aztán a nyolcadik fejét, aztán a kilencedik fejét - amikor végzett mind a tízzel, én ott maradtam. A kalifa rákiáltott: „Miért csak kilencet nyakasztál le?” „Allah őrizzen attól!” - mondta a hóhér. „Dehát ott ül a tizedik, ott vigyorog!” „De Allahra, éppen tizet nyakasztam le! Ó, uram, számold meg a fejeket!” Egy, kettő, három, négy, öt, hat -

Umáma Hét, nyolc, kilenc -

Borbély Most belezavartál. „Egy, kettő, három, négy - számolta a kalifa -, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz! Valóban tíz” - mondta a kalifa. Rám ordított: „Hát te? Hogy keveredtél a bűnözők közé, te ostoba?”
Erre így szóltam: „Tudd meg, ó, igazhívők emírje, hogy én vagyok a Hallgatag Sejk, bölcsességem bőséges, értelmem józan, belátásom kitűnő és szűkszavúságom határtalan, mesterségemet tekintve pedig borbély vagyok. Mi ez, ha nem tisztesség, hogy meg se mukkantam, nem fedtem föl kilétemet ostoba fecsegéssel, hanem inkább részt vállaltam a halálbüntetésből?”
Nos, meggyőztelek, hogy én vagyok a Hallgatag Sejk?

Umáma Meggyilkolsz még ma minden bizonnyal!

Borbély Ó, igen, uram, engem az emberek Hallgatagnak neveznek kevés beszédűségem miatt, nem úgy mint hat testvérbátyámat, a legidősebbnek al-Bakbúk, Fecsegő a neve, a másodiknak al-Haddár, az Ordibáló, a harmadiknak al-Fakík, Kotyogó, a negyediknek al-Fassár, Kérkedő, az ötödiknek as-Suakásik vagyis Szószátyár, a hatodiknak al-Kúz al-USzwámi, Tátottszájú Köcsög -

Umáma Nesze, itt van negyed dínár, menj!

Borbély Hova?

Umáma Nincs szükségem a borotválásra!

Borbély Miféle beszéd ez, uram?

Umáma Tessék! Tíz dínár! Csak menj, Allah szerelmére!

Borbély Menjek el?

Umáma Menj! Menj el!

Borbély Nem fogadok el fizetséget, ha meg nem szolgálom.

Umáma Jó, akkor add vissza a pénzt, és tűnj el!

Borbély Mindenképpen szolgálatodra kell lennem.

Umáma Nem kell!

Borbély Kötelességem téged szolgálni, kívánságodat teljesíteni.

Umáma Az a kívánságom, hogy ne lássalak!

Borbély Inkább hálát kéne adnod Allahnak, és nem ágálnod ellenem, akkor tanácsodra leszek. Mért sírsz, gazdám?

Umáma Semmi, semmi!

Borbély Mondd el nekem őszintén, és én megújítom lelkedet! Ha te nem ismered is az én értékeimet, én ismerem a tiédet! Atyád egyszer értem küldött egy ilyen napon, mint ez az áldott mai. Azt mondta: „Vágj eret rajtam!” Én azonban megállapítottam, hogy szerencsétlen a csillagzat, érvágásnak nem kedvez. Ő hajlott tanácsomra, mivelhogy nemes lelkű férfiú volt. Akkor ezt a verset szavaltam dicséretére:

Urunkhoz siettem, hogy tőle vért vegyek,
hanem az idő e célra csöppet se kedvezett.
Atyád el volt ragadtatva!
Leültem tehát, és beszéltem új csodák felől -

Umáma Ó, az Úr nem volt irgalmas atyámhoz, hogy ilyen embert ismert, mint te!

Borbély Nincs isten, csak Allah, és Mohamed az ő prófétája! Áldassék, aki változtat -

Umáma Takarodj!

Borbély Hova?

Umáma Pusztulj a pokolba!

Borbély Értelmes lénynek gondoltalak, de meghibbantál a betegségtől. Mindazonáltal nem rovom fel neked, mert még nem tudom sietséged okát. Tudod, hogy atyád semmibe se

fogott anélkül, hogy tanácsomat ki ne kérte volna? Azt mondják: „Aki nem hallgat a bölcs tanácsra –”

- Umáma Allahra, te szamár farka! Ha nem mész, legalább borotválj meg!
- Borbély Jó, jó, jó, miért nem ezt mondd? Csak fecsegsz, locsogsz...
(*leborotvál egy csíkot*)
Maradj nyugton, hadd végezzek, utána engedj utamra.
(*leborotvál egy másik csíkot*) Látom, harag szállt beléd irántam...
- Umáma Ó, dehogy, bocsáss meg.
- Borbély Nem veszem zokon, hisz értelmed meggyengült, és ifjú vagy még. Ó, édesem! Hogy venném zokon, hisz a minap még a vállamon hordoztalak, és iskolába kísérgettelek!
- Umáma Miért nem folytatod?
- Borbély Mit?
- Umáma A borotválást!
- Borbély Hogyne folytatnám! Mindazonáltal mily szépen mondja a költő, al-tavíl versmértékben:
 Ne kapkodj, amit kívánsz, eléred, ha mérlegelsz,
 ha másokkal irgalmas vagy, irgalmat érdemelsz...
- Umáma Ó, testvérem, folytasd...
- Borbély Kérlek szépen:
 Oly kéz sosem volt -
- Umáma Ne a verset!
- Borbély Hát mit?
- Umáma A borotválást, te barom!
- Borbély Úgy vélem, nem ismered rangom. Kezem alatt királyok, emírek, vezírek és kiválóságok fejei vannak, engem énekel a költő:

A sok mester együtt nyakék, nem?
De a borbély a fő gyöngy az éken.
Bölcsök mögött áll a sámli,
és királyok fejét tartja kezében.

Umáma Ne szavalj! Borotválj! Fejezd be!

Borbély Úgy vélem, te sietsz.

Umáma Igen, igen, igen!

Borbély Féltelek. A sietség a sátántól való.

Umáma Az ima előtt el kell mennem.

Borbély Allahra, nyugtalan vagyok.

Umáma Megint mért hagytad abba?

Borbély Tudasd velem, hogy miben sántikálsz... Az imáig még egy félóra hátra van.

Umáma Allahra, már csak félóra?! Hova mész?

Borbély Pontosan kell tudnunk az időt.

Umáma Nem számít!

Borbély Ha vaktában mondott a szó, nincsen abban semmi jó.

Umáma Hova viszed azokat a szerszámokat?

Borbély Kimegyek az udvarra, építek egy napórát.

Umáma Gyere vissza!

Borbély Tehát mégsem sietsz?

Umáma De! Sietek!

Borbély Hm. Gondban vagyok sietségem miatt. Ha tudatnád velem az okát, javadra szolgálna. Hiszen tudod, atyád, nagyatyád sőt

dédatyád se fogott semmibe anélkül, hogy ki ne kérte volna tanácsomat.

Umáma Vendégségbe akarok menni egyik barátomhoz.

Borbély Tehát ezért sietsz.

Umáma Ezért.

Borbély Tehát elmész itthonról.

Umáma Elmegyek.

Borbély Tehát máshol költöd el vacsorádat.

Umáma Máshol. - Itt, itt, ezt vágd le!

Borbély Áldott legyen a te vacsorád! Ma estére én is meghívtam egy társaságot.

Umáma Akkor fejezd be, és siess haza!

Borbély Kimentem a bazárba, hogy valami elemózsiát vigyek a barátaimnak. Ekkor azonban megjelent egy öregasszony, és hozzád parancsolt. Gondban vagyok, édes fiam. Veled bajoskodom, és nem gondoskodtam a vendégeimről.

Umáma Emiatt ne fájjon a fejed. Mondtam, hogy elmegyek, tied minden étel-ital a házamban, de csak ha gyorsan megborotválasz.

Borbély Allah jutalmazzon meg! Mid van?

Umáma Ötféle fogásom van, továbbá tíz pirított tyúk és egy sült bárány.

Borbély Hozasd elő mindet, hadd lássam!

Umáma Majd ha befejezted...

Borbély Allahra, ne kínozz!

Umáma Előbb borotválj meg, utána megmutatom!

Borbély Allahra, egyetlen szórszáladat se, amíg meg nem mutattad!

Umáma *(tapsol)* Vacsorát!

Borbély Mért nem hozzák? Á, már hozzák! Egy, kettő, három... igazat szóltál, tíz tyúk, pirított! Ebbe a tálba? Halvá! Ebben? Le ne ejtsd, te marha! Gránátalmabefőtt! Mi ez? Baqláwa! Mézes sütemény! Valóban minden itt van, amit a föld terem! Allah áldjon meg nagylelkűségédért! De hol vannak a fűszerek és az illatszerek?

Umáma Ott, abban a ládikóban találsz szaddot, aloét, ámbrát, mósuszt, elviheted mind, csak borotvánd le végre a barkómat is! Allah kegyeljen kegyel, hogy az a vérveres -

Borbély *(borotválja)* Fiam, nem is tudom, hogy köszönjem meg. Nem is érdemlik meg a meghívottak, mindazonáltal vannak köztük tiszteletreméltó sejkék, például Hamíd, a szemetes, Alí, a vízholdó, Sza'id, a tevehajcsár, Szilát, a babárus, hogy Kászimot, az őrt ki ne felejtsem! Nincs köztük egy se, aki bamba, hetvenkedő, tolakodó vagy savanyú természetű! De a hír nem ér fel a szemrevételezéssel!

Umáma Miért hagytad abba? Már csak ez a kicsi maradt!

Borbély Ó, ó, ó, uram, hagyd a barátaidat, és gyere mihozzánk!

Umáma Jó, egyszer elmegyek feltétlenül.

Borbély Mért nevetsz?

Umáma Fejezd be! Várnak a barátaid!

Borbély Ó, nem kívánok én semmi mást, csak hogy összehozzalak velük! Ha csak egy pillanatra odajönnél, rögtön sutba dobnád az összes barátodat!

Umáma Allahra, egyszer valóban oda kell -

Borbély Most! Most! Azt akarom, hogy most, hogy ma gyere!

Umáma Holnap! Gyöngye vagyok még...

Borbély Van egy ötletem! Ide hívom a cimborákat! Neked se kell akkor elmenni, az ételeket se kell összepakolászni -

Umáma Egyszer máskor, kérlek.

Borbély Á, ne félj attól, hogy megsértődnek! Hívjuk ide őket most rögtön! Allahra, rettentő egy murit csapunk!

Umáma *(letépi a kendőt a nyakából, letörli az arcát)* Eridj a barátaidhoz, engem pedig hagyj elmenni a saját barátaimhoz!

Borbély Jól van, hogy lásd, hogy teérted mindent megteszek: elkísérlek, és magukra hagyom a saját barátaim!

Umáma Nem! Nem és nem! Maradj itt, vagy menj a pokolba!

Borbély Máris jövök, csak elrakom a pengét meg a szappant!

Umáma Ahová én megyek, oda rajtam kívül nem léphet be senki!

Borbély Miért?

Umáma Nem kötöm az orrodra.

Borbély Ohó! Valami nőszeméllyel van találkád.

Umáma Dehogy. Honnan veszed? Mit képzelsz te rólam?

Borbély Hadd nézzelek... Az arcod beesett... sárga, mint a viasz... szemed mélyen süpped üregébe... igen, semmi kétség...

Umáma Mit motyogsz?

Borbély Jaj neked! Szörnyű kórságba estél, bűzös verembe zuhantál!

Umáma Mi?

Borbély Te szerelmes vagy!

Umáma Mi közöd hozzá?

Borbély Tehát bevallod?

Umáma Nem vallok be semmit! Hagyj békén! Eressz utamra!

Borbély Ó, a szerelem megszállott rabja vagy!

Umáma Eressz! Mit rángatsz!?

Borbély Örvendezz, uram! Viduljon föl lelked, eljött a gyógyulásod!

Umáma Mit csinálsz, te átkozott? Hogy mersz -

Borbély Ne félj! Idekötözlek, erre az asztalra!

Umáma *(nézőkhöz)* Segítség!

Borbély Itt a segítség! *(nézőkhöz)* Szaladjatok el a csatorna sarkán a házamba, és hívjátok ide gyorsan a barátaimat!

Umáma *(nézőkhöz)* Mit bámultok? Szabadítsatok ki a karmai közül!

Borbély *(nézőkhöz)* Mit bámultok? Inkább keressetek valahol egy vödröt!

Umáma Milyen vödröt?

Borbély Vérnek való vödröt

Umáma Mit csinálsz avval a késsel?

Borbély Ó, ez a tál éppen jó lesz. Eret vágok rajtad. Mindjárt megnyugszol, kedvesem...

Umáma El akarok menni ahhoz a lányhoz!

Borbély Persze, persze, mindjárt elmehetsz a lányhoz...
(eret vág)

Umáma Miért nem mehetek?

Borbély Mert fiatal vagy és tapasztalatlan. Mit se tudsz a nők ármányosságáról és csalárdságáról.

Umáma Hazudsz! Világéletemben gyűlöltem a nőket. Atyám meg akart házasítani, de én azt mondtam: „Tudd meg, atyám, hogy nincs énnekem kedvem a házassághoz, mivel olvastam számos könyvet a nők álnokságáról. Mily szépen mondja a költő:

Éjjel tiéd a könnye, a teste, a titka mind,
de holnap más fülébe súgja rendszerint –

Borbély Ó, csak húsdarab a nő! Fölötte kesely kering!”
Jól beszélsz, fiam! De akkor hogy estél ebbe a veszedelembe?

Umáma Nem tudom! Megláttam -

Borbély Mit láttál?

Umáma Semmit! Ájultan zuhantam a földre. Amikor magamhoz tértem, ránéztem másodszor -

Borbély És?

Umáma Elvesztettem az eszméletemet.

Borbély Szerencsétlen.

Umáma Amikor magamhoz tértem, ott voltam egyedül, késő éjszaka volt. Szívem lángra gyúlt, bensőm tűzbe borult, reggelig vertem a fejem, aztán hazakerültem -

Borbély Az ágyadra vetted magad...

Umáma Úgy van!

Borbély Nem ettél, nem ittál...

Umáma Igen.

Borbély Nem jött álom a szemedre...

Umáma Honnan tudod, barátom? Megfosztattam álomtól, megsárgult az arcom, szépsége megfogyatkozott -

Borbély Nem mosdottál...

Umáma Nem!

Borbély Hajadat belepte a moly.

Umáma Belepte! Köveket és kampókat szórtam a földre, belefeküdtem, hét napig feküdtem, étlen szomjan, de nem enyhítette kínomat! Már közeledni láttam halálomat, amikor -

Borbély Amikor megjelent egy vénasszony.

Umáma Honnan tudod?

Borbély Ó, hála Allahnak, hogy lábad elé dobott engem, mint egy mennykövet, pusztulásod előestéjén! - Ébredj, fiam! Vagy talán Szilát, a babárus sorsára akarsz jutni?

Umáma Igen! Igen! Sorsára akarok jutni!

Borbély Te örült! Egyáltalán tudod, ki ez a Szilát, vagy ismered a történetét?

Umáma Nem ismerem!

Borbély Elmondjam?

Umáma Ne! Ne! Ne!

Borbély Nem érdekel?

Umáma Nem! Egyáltalán!

Borbély Ez csodálatos. Nem ismersz egy történetet, mégis azt mondod, nem érdekel. Ez megfoghatatlanul csodálatos.

Umáma Kérlek, ne mondd el!

Borbély Jó, elmondom.

Umáma Könyörgöm, eressz el, és ha visszajöttem, elmondhatod nekem a Szilát babárus történetét!

Borbély Épp azért mondom el, hogy meggyőzzelek esztelenségedről, és letegyél örült szándékról -

Umáma Nem akarok letenni!

Borbély Akkor mindenképp el kell mondjam -

Umáma Ha elmondod, eleresztesz?

Borbély Azonnal. De ha elmondom, te magad fogsz kérni, hogy kötözzek oda még jobban, és győzzem le benned a sátánt, aki a lányra vadászik.
Ami pedig Szilát babárust illeti, egyszer ment az utcán, egyszer csak megszólította őt ez a te ármányos vénasszonyod -

Umáma Honnét tudod, hogy ő?

Borbély Hát melyik? ... Azt mondja Szilátnak: „Állj meg, ember! Mit szólnál egy fehérszemélyhez, akit ölelhetnél estétől reggelig?”
Szilát követte feltűzelve, míg csak el nem érkeztek egy ragyogó palotához. Bementek a kertbe, ott ült egy nő.
„Ó, szépség úrnője - mondta a vénasszony -, elhoztam ezt a daliás ifjút, akit kívántál!”

Umáma A lány szerelmes volt bele?

Borbély Várd ki a végét!
A lány szerelmesen pislantott Szilátra, aztán a fejére húzott egy jókorát.
„No, már egész megvadult szegényke” - gondolta Szilát.
A lány neki esett -

Umáma Hogyhogy?

Borbély Ütötte, rúgta a fejét. Amikor Szilát magához tért, a lány így szólt: „Ó, te hős fiú, kiálltad próbatételemet!” Szilát négykézláb mászott elébe, a lábait csókolgatta: „Úrnöm! A rabszolgád leszek, ó, holdúrnő!”
A vénasszony, megfogta, kivitte.
„Mit akarsz velem, öreganyám” - kérdezte Szilát.

„Csupa jót! Csak kifestem a szemöldöködet, és levágom a szakálladat.”

„Ó, a szemöldököm még csak hagyján, de a szakállam? Hát hogy legyek úgy, világ csúfjára?!”

„Ó, te balga - mondta a vénasszony -, csak azért akarja, hogy levágd, hogy ne szúrja, amikor csókolod a testét!”

„Ja? ... Ja!” - mondta Szilát.

Amikor visszament kifestett szemöldökkel, csupasz pofával, kipirosított orcával, a lány visított a gyönyörűségtől, azt mondta:

„Táncolj, édesem!”

Szilát, ez a számár, fölmászott az asztalra, kapkodta a lábait, a lány hozzávágott mindent, párnát, citromot, narancsot, lábosokat - Szilát lezuhant, az öregasszony odahajolt, azt suttopta:

„Most már eléred, amit akarsz. Tudd meg, hogy nincs több ütlegetés, csupán egyetlen dolog van hátra: mikor lerészegedik, az a szokása, hogy nem enged magához senkit, csakis anyaszült meztelenül. Vetközz le és fuss!”

Szilát lehányta magáról összes ruháját! A lány futásnak eredt, egyik szobából a másikba, Szilát kergette, rohant, rohant, ajtón be, ajtón ki, egyszerre a bőrösök piacán találta magát, ott rohant pucéron, előremeredő szerszámmal, leborotvált állal, sárga szemöldökkel, kipirosított arccal, a bőrösök hujjogatni kezdtek, tapsoltak, ütötték, föltették egy számárra, és elvitték a váli elé - de itt van ő maga! Ó, örvendezz, uram, vígalmunk teljessé vált ma éjjel! Itt vannak mind a víg cimborák!

Bejönnek az öregek, rögtön elfoglalják a szobát.

Babárus Hol tartasz?

Borbély Hogy elvittek a váli elé...

Babárus Úgy van... Felültettek egy számárra, elvittek a váli elé.
„Ez meg mi a csoda?” - kérdezte a váli.

Őr Te mit feleltél?

Babárus Azt mondtam:

„Ó, váli! Panaszt teszek a nők ellen, akik levágták szakállamat arra hivatkozva, hogy a lány mellét horzsolja a szakáll csókolódzás közben. De Allahra, ez ostobaság!

- Borbély Úgy van! Ostobaság!
- Babárus Avagy nem tudják a mai lányok, hogy a fa csupán lombozata által díszlik, s az uborka a pihéi által? Nem tudják a mai lányok, hogy olyan a férfinál a szakáll, mint a nőknél a halántékfürtök? Nem tudják a mai lányok, hogy Allah teremtett egy angyalt, aki így szólt: Áldassék, aki Ádámot fölékesítette szakállal, és halántékfürtökkel Évát!”
- Őr És mit mondott a váli?
- Babárus Százat csapatott rám, és kidobott a városból. Én megnövesztettem szakállamat, aztán visszajöttem, hogy megkeressem azt a lányt.
- Tevehajcsár Megtaláltad?
- Babárus Még nem. Mi van ebben? Baqláwa?
- Borbély Nos, fiam, eszedbe vetted ezt a bús történetet? Feloldozlak kötelékeidből. Eridj, ha menni akarsz!
- Babárus Ő a házigazda?
- Szemetes Hova megy?
- Vízhordó Mi baja? Mért omlik a földre?
- Borbély Hagyjátok, Umáma ő, a szerelem megszállott rabja.
- Umáma Ó, édes barátaim, nem hallottátok a müezzint?
- Borbély Hát aztán!
- Umáma Véget ért az ima és az én életem. Hazament a lány ura!
- Borbély Adj hálát a Mindenhatónak!
- Umáma Legyen átkozott ez a mai nap!

Borbély Nanana! Ami rosszul kezdődött, térítsük jóvá!

Szemetes Hol a bor?

Umáma Takarodjatok!

Borbély Ó, te hálátlan kutya! Ha nem ajándékozott volna meg Allah énvelem, soha nem szabadulsz ebből a kutyaszorítóból! Ember! Hát meddig akarod, hogy érted éljek, és folyton megmentselek? Hol a bor?! Allahra, egészen tönkretettél mesterkedéseddel! Hova mászol?

Umáma A szekrény tetején...

Borbély Mi van a szekrény tetején, te ostoba?

Umáma Bor van eldugva.

Vízhordó Bor?

Borbély Bor!

Öregek Kijelentjük, hogy Allah bocsánatát kérjük, te fakír, fejünk a kezekben van!

Umáma Nesztek, igyatok, kutyák!

Öregek Halljuk és engedelmeskedünk! - Na! Na! Na! Ne a fejünkre locsold!

Borbély Egyetek, igyatok. Az asztalon találtok egy porcelántányért. Tíz különféleképpen fűszerezett tyúk van benne, körülötte négy tányér, egyikben halvá, másikban pomagránát kompót, a harmadikban baqláwa -

Vízhordó - a negyedikben mézes sütemény.

Borbély Mindenből van - édestől savanyúig.

Umáma Egyetek a mézes süteményből, aztán faljatok be egy darab húst, aztán essetek neki a baqláwának, Allah dicsőségére.
(*megy kifelé*)

Öregek Halljuk és engedelmeskedünk!

Borbély Hé, csapjátok be az ajtót! Kapjátok el!

Őr Mi van vele?

Borbély Hozzátok ide! Üljön le!

Tevehajcsár Igyál, kölyök!

Borbély Hé, tevehajcsár! Meséld csak el neki a történetedet!

Tevehajcsár Mért pont én?

Borbély Ezt hallgasd meg, fiatal barátom! Ettől megjön az eszed!

Babárus Ne fogd be a füled!

Borbély Vegyétek le a kezét a füléről!

Babárus *(a fiúnak)* Igyál, igyál már, igyál!

Szemetes Na! Na! Na! Ne az egész üveget!

Tevehajcsár Oly fanyar ez a bor! Mint a babám csókja! Azt hiszed, fiú, hogy én nem voltam szerelmes? Ez tévedés!

Babárus Kutya a teliholdra! *(vonyít)*

Tevehajcsár Őrjöngő rabja voltam egy lánynak!

Babárus Én is szerettem egyszer. Szakállamat leborotvtáltam...

Tevehajcsár De a lány is szeretett! Nem evett, ha távol voltam, nem ivott, ha távol voltam, öt évet éltünk boldogan, langyos mézben, gyönyörűségben!

Umáma Mi lett a vége?

Tevehajcsár Honnan tudod, hogy vége lett?

Umáma Na ugye, hogy vége lett!

- Borbély Egyszer elment a fürdőbe -
- Tevehajcsár Én mondom! Az én feleségem volt! Elment a fürdőbe. Én ott maradtam. Sóvárogtam utána, úgy hiányzott, mint a... mint semmi! Mint minden! Két rablányom jött a vigasztalásomra, de hiába, csak fokozták hiányát. Becsuktam a szemem, aludni akartam. Akkor hallom, hogy az egyik rablány, aki a jobbomon feküdt, azt mondja: „Szegény urunk, szegény ifjúsága! Jól meg van verve úrnőnkkel, evvel az átkozott ribanccal!” Mire azt mondja a másik: „Bizony, nagyon mulya ez a férfi. Öt éve nem veszi észre, hogy a felesége minden éjjel másutt hál.” Sötétbe borult előttem a világ, de nem hittem nekik. Megjött az asszony, megterítettünk, ettünk-ittunk, enyeleltünk, aztán megragadtam csípőjét, és egy csodálatos éjszakát töltöttem vele, nemhiába mondja a költő:... Mindegy. Hiába mondja.
- Umáma Azután?
- Tevehajcsár Leszálltam az én édesemről, befordultam a falnak, tettem, hogy alszom. Ő óvatosan kimászott az ágyból, felöltözött legpompásabb ruhájába, és elment. Én fölkaptam kardomat, utána settenkedtem. Bevetette magát a sikátorokba, átvágott a szeméthegyen, bement egy viskóba -
- Szemetes Minek mentél utána, ökör!
- Babárus Leskelódtél, mi?
- Borbély Mért kell neked mindig mindent tudni?!
- Umáma Mit láttál? Mit láttál?
- Tevehajcsár Láttam egy szerecsent: egyik ajka olyan volt, mint egy fedő, a másik, mint egy tekenő, és lecsüngött, hogy fölszedhette volna vele a homokot. Szalmán hevert, rongyok közt. A feleségem belépett, megcsókolta előtte a földet, az meg:

„Jaj neked, vén ribanc, hogy mertél ilyen sokáig elmaradni? Itt voltak a szerencsenek, megitták az italt, ki-ki elment a maga babájával. Nekem inni se volt kedvem temiattad!”

„Ó, szépségem, gyönyörűm, egyetlenem - hízelgett a feleségem -, hát nem tudod, hogy férjnél vagyok? Utálom a képét, gyűlölöm ágyát, és ha téged nem félténélek, nem engedném fölkelni a napot, az egész várost romhalmazzá változtatnám, melyben baglyok huhognának, hollók kárognának, farkasok és medvék tanyáznának, és még a köveit is elhordatnám a Káf hegyen túlra!”

„Hazudsz, átkozott! - üvöltözött a szerencsen. - De én megesküszöm a szerencsen bálványra, aki nem olyan nyamvadt, mint a ti istenetek, hogy ha még egyszer elmaradsz, semmi közöm hozzád, testem nem illeti tested! Játszozol velem, te bűdös fehér szuka?”

A feleségem sírva borult elébe:

„Szívem virága, szemem fénye, bocsáss meg, úgy siettem, hogy nem is ettem, nem maradt valami harapnivalód?”

„Vedd le a fedőt - mondta a szerencsen -, maradt egy kis egércsont, zabáld meg, igyál a dézsából, aztán told ide azt a lottyadt seggedet!”

Csönd.

Én kihúztam kardomat -

Umáma

És?

Tevehajcsár

És azt gondoltam... minek bánthanám szegényeket? Elég nekem a magam baja: most vehetek új asszonyt. Kettőt vagy hármát - mert evvel az asszonnyal egy asszony nem ér fel!

Őr

Én egyszer mentem az erdőn éjjel - mentetek már éjjel erdőn?

Borbély

Hogy érted, a fák tetején?

Őr

A fák alatt.

Borbély

Ja? Úgy mentem.

Szemetes

De hányszor!

Umáma Én nem mentem soha - milyen az?

Őr Szóval megyek az erdőn, rohanok, mint az őrült, megbotlok, fülelek, hátranézek, összerезzenek, visszafojtom a lélegzetemet, a szívem dobog, mint a hegyomlás - hát egyszer csak meglátok -

Vízhordó Egy lányt.

Babárus Szép, mint a telihold.

Őr Ott ült a gyöpön, a hold fényében, és keservesen sírt. Odamentem hozzá: „Ki vagy te?”
 „Én, uram? Egy indiai királylány vagyok, erre mentünk a karavánnal, álmoság tört rám, leestem az elefántról. Most itt vagyok egyedül, elhagyatva!”
 „Ne sírj, kislány, majd én hazaviszlek.”
 „Ó, uram, Buddha jutalmazza meg jószágodat! Hálából a feleséged leszek, ha akarod.”
 „Mi az, hogy akarom! Ó, holdúrnő, Buddha leánya! Hiszen ahogy megláttalak, a szerelem csapdájába estem, megszállott rabja lettem!”
 A lány lehajtotta fejét, szemében könny csillogott, azt mondta:
 „Én is így vagyok veled...”

Szemetes Nem igaz!

Vízhordó Nem igaz!

Őr Allahra!
 „Induljunk - mondtam -, mit se várjunk!”
 „Induljunk, szép uram - mondta a lány -, de várj egy kicsikét, amíg félretérek, és elvégzem szükségemet...”
 Eltűnt a bokor mögött. Vártam... Erősen megtetszett a lány. Sehogy se bírtam a kíváncsiságommal -

Borbély Ó, miért kell neked mindig mindent tudni!

Babárus Leskelődtél?

Umáma Mit láttál?

Őr Benézek a bokor mögé, hát egy fekete rém, egy nőstény erdei ghúl tápázkodik, és éppen odaszól a fiókáihoz: „Fiacskáim, ma egy szép, kövér legényt hozok nektek!” Azok meg csipognak: „Addsz ide, addsz ide, anyácskánk, hadd rejtsük el a kis hasunkba!” Futottam, ahogy csak bírtam, rohantam, biztosra vettem pusztulásomat, a hátam mögött hallom a lány keserves sírását: „Várj, várj, ó, uracskám! Itt hagysz egyedül a sötétben, hová szaladsz?”

Szemetes Ez semmi! Na, ide hallgasson ez a fiatalember!

Borbély Halljuk a szemetést!

Tevehajcsár Halljuk a szemetést!

Borbély Csönd legyen!

Szemetes Sepertem a sikátorba. Hát egyszer csak meglátok -

Vízárus Egy lányt.

Babárus Szép, mint a telihold.

Szemetes Ott voltál?

Babárus Folytasd.

Szemetes Azt kérdeztem: ott voltál?!

Borbély Folytasd már, Allah szerelmére!

Szemetes Egy lány. Szép, mint a telihold. A teste karcsú, mint a... mint... a... a -

Vízhordó A fűzfaág.

Szemetes Nem!

Tevehajcsár Mint a fűszál!

Szemetes Nem és nem!

Borbély Akkor milyen?

Szemetes Nem mondom meg. Hagyjatok békén, hazamegyek.

Borbély Neki mondd, szemetes! *(mármint a fiúnak)* Hát nem érted? Mit se tud szegény a nők ármányosságáról!

Szemetes Ennek mondjam? Hisz ez már elkészült teljesen...

Őr Totál.

Tevehajcsár Hé, másszál ki az asztal alól, fiatalember! Neked szónokolunk!

Szemetes Idefigyelj, kölyök! Ott lejt a nő a sikátorban - világos? Karján egy hófehér bárány.

Babárus Utána iramodtál...

Szemetes Ott voltál?

Babárus Folytasd.

Szemetes Azt kérdeztem: ott voltál?!

Őr Nos, mit csináltál?

Szemetes Utána iramodtam. Eltűnt egy kapualjban, lesietett a pincelépcsőn, a lépése oly finom volt, oly lágy, mint a csillagok muzsikája. A bárány meg halkan bégetett...

Umáma *(az asztal alól)* Beee...

Szemetes Óvatosan belestem az én kedvesemhez. Hát látom, egy fenevad szuszog a földön, a nő elébe teszi a bárányt.

Umáma Beee...

Szemetes A bárány béget, vakarózik, a medve fölneszel, elkapja a bárányt, felfalja, csámcsog. A nő egy aranytálban mindenféle nyalánkságot rak le a földre, a medve csámcsog. Aztán előkerül a bor, a nő aranycsészéből itatja, a medve

lefetyel, a nő is belélefetyel. Aztán a nő megoldja nadrágját, leheveredik, a medve odasündörög, a nő átfogja a nyakát, öleli, csókolja, belesugdos a fülébe, harapdálja, kacag, incselkedik vele - én berontok, neki a medvének!

Babárus Leszúrtad?

Szemetes Le! Levágtam a fejét! A medve nyüszít, mint a mennydörgés, a lány megrettenve riad fel - én rákiáltok:
„Ó, te önmagad ellensége! Hát híjával vagyunk a férfiaknak, hogy ezt a förtelmet kellett cselekedned? Térj meg Allahhoz, bánd meg bűneidet, én jobb vagyok, mint ez a medve, feleségül veszek, és boldogan élünk életünk végéig!”
A nő azonban így szólt: „Hogyan is élhetnék önélkül? Allahra, irgalmazz, és ölj meg engem is!”
„Hallom és engedelmeskedem.”

Csönd.

Babárus Mit tettél?

Szemetes Teljesítettem a hölgy kérését. Miszlikbe aprítottam. Aztán hazamentem. Hát látom, hogy a konyhában leesett a vakolat! Csupa törmelék minden lábos, pohár, minden -

Vízholdó Én egyszer megyek a sikátorba éjszaka -

Borbély Ezt hallgasd meg, fiacskám!

Tevehajcsár Ébresztő, fiacskám!

Szemetes Hé, Szilát, te meg hova kened a baqláwát, berúgtál teljesen?!

Vízholdó Mentem a sikátorba, mentem a sikátorba -

Babárus MÉR mondd, hogy hogy -

Vízholdó Mit, mit?

Babárus Hogy „mentem a sikátorba, mentem a sikátorba” -

Vízhordó Áááááá!

Babárus Mii bajjod? A rábadra lá... lá...

Vízhordó Megbotlom... Megyek a sikátorba, megbotlom valamiben, lehajolok, hát egy... egy... akarjátok tudni, micsoda?

Tevehajcsár Cipő, tudom.

Vízhordó Mi?

Tevehajcsár Női cipellő, szép, mint a telihold!

Vízhordó Nem! Nem! Nem!

Szemetes Nyaklánc!

Őr Hölgymenyét!

Szemetes Döglött szamár!

Vízhordó Te vagy a szamár! Lehajolok, fölveszek egy palackot.

Babárus Pa...palac... hol az a pa -

Vízhordó Ó, hála Allahnak – mondom -, aki megjutalmazott ezen a szép napon! Nem kell immár kocsmába mennem! Itt helyben leiszom magamat. Leülök, kihúzom a dugót -

Borbély Pukk!

Tevehajcsár Jujj!

Vízhordó Mi van?

Borbély Kihúztad a dugót...

Vízhordó A fogammal.

Tevehajcsár Pukk!

Szemetes Megittad?

Vízhordó Csöpp se.

Borbély Hanem füst gomolygott elő, sűrű, bűdös, fekete füst –

Vízhordó És egy leány lépett ki a palackból –

Babárús Hol az a...

Szemetes Szép, mint a telihold?

Vízhordó Alakja lenge, csúcsos a keble, éjfélpillantású, bársonyos orcájú, a lábamhoz borult, azt mondta: „Ó, Alí, hű feleséged és kiskutyád leszek! Ó, édesem, neked adom a világ kincseit meg a csillagokat!”
 „Na, várj csak – mondtam neki -, szeretnél belőlem, ugye, te nyomorult? Mit pislogsz rám olyan éhesen? Sicc! Kotródj vissza a palackba, amíg szépet mondok!”
 „Ó, Alí! Ó, ó – könnyel áztatta a térdem. – Ne tégy úgy velem, miképpen Umáma tett Átikával!”

Borbély Várjunk! Várjatok csak! Hol van a fiú?

Tevehajcsár Itt van. *(lenéz az asztal alá)* Nincs itt.

Őr Az előbb elmászott.

Borbély Merre?

Őr Arra...

Borbély Az ajtó fele?

Őr Arra.

Borbély Mért nem szóltál, te nyomorult?!

Őr Most mondom.

Szemetes Ez bíz meglógott..

Vízhordó Hova mehetett?

Borbély Hova? ... Hova! Hova! Hova! ... Hova.

Babárus Ó, Allah irgalmazzon neki...

Őr Szegény kölyök.

Csönd.

Babárus Ó, Hallgatag, mondd, milyen az a lány?

Borbély Soha nem láttam. Nem is tudom, kicsoda. Melyik a sok közül.

Vízhordó De szép?

Babárus Mint a telihold.

4.

Sehrezád Alszol, idő királya?

Csönd.

A király Nem tudok, olyan hideg a lábam.

Sehrezád Hozok egy harisnyát.

A király Harisnyába feküdjek - mi vagyok én?

Sehrezád Könnyű gyapjúharisnyát, nem is fogod érezni!

A király Pokolba a gyapjúharisnyákkal!

Sehrezád Hozom. *(feladja)*
Megittad a kávé? *(megnézi)* Nem ittrad meg.

A király Éjjel igyak kávé...

Sehrezád Azt mondta a doktor, a te korodban altat.

A király Na és? Akarok én aludni? Majd alszom eleget!

Sehrezád Idd meg... tartom a fejed...

A király Hej, de elcsapnám én azt az orvost! Vagy lecsapnám a fejét.

Sehrezád Ez egy nagyon rendes orvos.

A király Tetszik talán?

Sehrezád Igyál.

A király Hány orvos purgált engemet fejtől-lábig, fenyegettek, kínoztak, gyötörtek, aztán hol vannak most? Mind elvitte a penész, elporladtak rég, Allah a pokolra küldte lelküket.

Sehrezád Ne morogj. *(itatja)*

A király Dörzsöld a lábam.

Csönd.

Forró a kezed.

Sehrezád Meséljek?

A király Mesélhetsz. Engem nem zavar.

Sehrezád Vagy fejezzem be?

A király Ne haragudj, aranyom, fáraszt...

Csönd.

Ó, Sehrezád, mily szépen pergett ajkadról a szó! Milyen szépek voltak ezek a mesék és fura történetek! Olyan volt ez... mint egy varázspillantás!

Sehrezád Ez a negyven év?

Csönd.

A király Negyven éve beszél, karattyol, be nem áll a szája, nincs egy éjszakám! Negyven éve locsog-fecseg! Untat! Gyilkol!

Sehrezád És hol van mindez attól, amit holnap mesélek, ha le nem
vágod a fejem, ha életben hagy a király!

A király Ne beszélj marhaságot, hol leszek én holnap!

Sehrezád Elment a fiú a lányhoz. A szerelem megszállott rabja.
Átikához! Elmondjam, hogy mit tett Umáma a lánnyal?

A király Képzelem.

Sehrezád Tévedsz, idő királya!

A király Nos halljuk, mit tett Umáma a lánnyal, hadd halljam!

Sehrezád Ó, ha tudnád! Holnap elmondom!

A király Holnap?

Sehrezád Holnap.

A király Ne ravaszkodj.

Sehrezád Elmondom holnap, ha nem hagyod el magad!

A király Hehe. A halált nem csapod be, ahogy engem.

Sehrezád Dehogyanem! Mit tudsz te a nők ármányosságáról?

A király Te... te Szarzsák Fátima. Gyere ide, fázom.

Sehrezád Ölelj magadhoz.

Csönd.

 Na... Hagyjál... Ne butáskodj...

A király Ó, Sehrezád! Ha megérem a holnapot...

Sehrezád Igen?

A király Reggel fölkelek innen... kinyújtózkodom... Aztán fölkapom
a handzsárt, és huss! Édesem. Itt a vége, huss el véle.

Sehrezád

Jóéjszakát.

A király

Jóéjszakát.

.